

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

LOUIS SAALBORN'S JUBILEUM

Ter gelegenheid van zijn 25-jarig tooneeljubileum vervult Louis Saalborn de titelrol in Goethe's drama „Egmond”. — De jubilaris en Carla de Raet als Klaartje.

Zoo moet het toekomstige bruidje gekleed zijn.

Ook wordt praktisch onderwijs in de kinderverzorging gegeven

DE SCHOOL DER

Ja, wij hebben het een heel eind gebracht met onze ontwikkeling en met onze studie.

Niet alleen zijn de Nederlandsche jongens allemaal bolleboozen, of althans op weg om het te worden, ook aan de meisjes kan men niet anders meer denken dan met den eerbied aan wetenschappelijk geschoolden verschuldigd.

Jonge mensen, meisjes en jongens, verdrinken in hun diploma's en examens, en dit zou nog zoo erg niet zijn als zij maar wilden aannemen, dat het bezit hiervan hen heusch nog niet tot voortreffelijke mensen maakt.

Hij die dit schrijft is een grijsaard, een man met meer ervaring dan diploma's, en men zal het hem niet euvel duiden als hij zijn zwakke stem verheft tegen de voortwoekerende meening dat een

Iederen morgen van negen uur tot half tien les in „looper-schrijden”.

Een modpop dient om aan te onderwijzen hoe het costuum van het toekomstige gezinshoofd moet worden schoongemaakt.

Onderricht in het tafelserier.

er is ook nog een natuurwet, die er toe leidt, dat het koppige blondje zegt: „maar ik wil trouwen.”

Nu komt het meer dan eens voor, dat het jonge meisje zelf bij hoog en bij laag volhoudt dat de studie haar roeping is (ach ja, ik ken dat), maar dat zij op een kwaden of liever op een zeer goeden dag haar Siegfried, of moderner, haar Willy Fritsch tegen komt — en dan is het gedaan met de eens zoo standvastige overtuiging. Dan moet ze haast je rep je gaan leeren wat het verschil is tusschen een ossenlap en een karbonade, dat bloemkool op negen manieren kan worden toe bereid, hoe

je op 'n visch moet voelen om te weten of hij versch is, hoe je het pak van je man moet oppersen, en hoe je een baby een luijer aandoet.

Voor die gelukkige stakkers is nu in Eisenach in Thüringen een model spoedcursus geopend. Iederen dag kan een meisje hier een cursus beginnen en zeer velen maken er een dankbaar gebruik van.

Maar nu komt het erge: aan het einde van den cursus krijgen de lieve leerlingen een.... diploma.

Moge het den toekomstigen eega goed bekomen.

Om goed te kunnen koken dient de huisvrouw eerst te weten hoe zij het keukengerei moet hanteeren.

Ze schrijft hem twee-maal per week hoe goed ze vordert hoe prettig hij het in de toekomst hebben zal.

BRUIDEN

Kan een vrouw de das van haar man strikken, zoo is er een aanleiding tot ruzie minder in het gezin.

De groote dag: de gediplomeerde jongedame wordt door haar verloofde afgehaald.

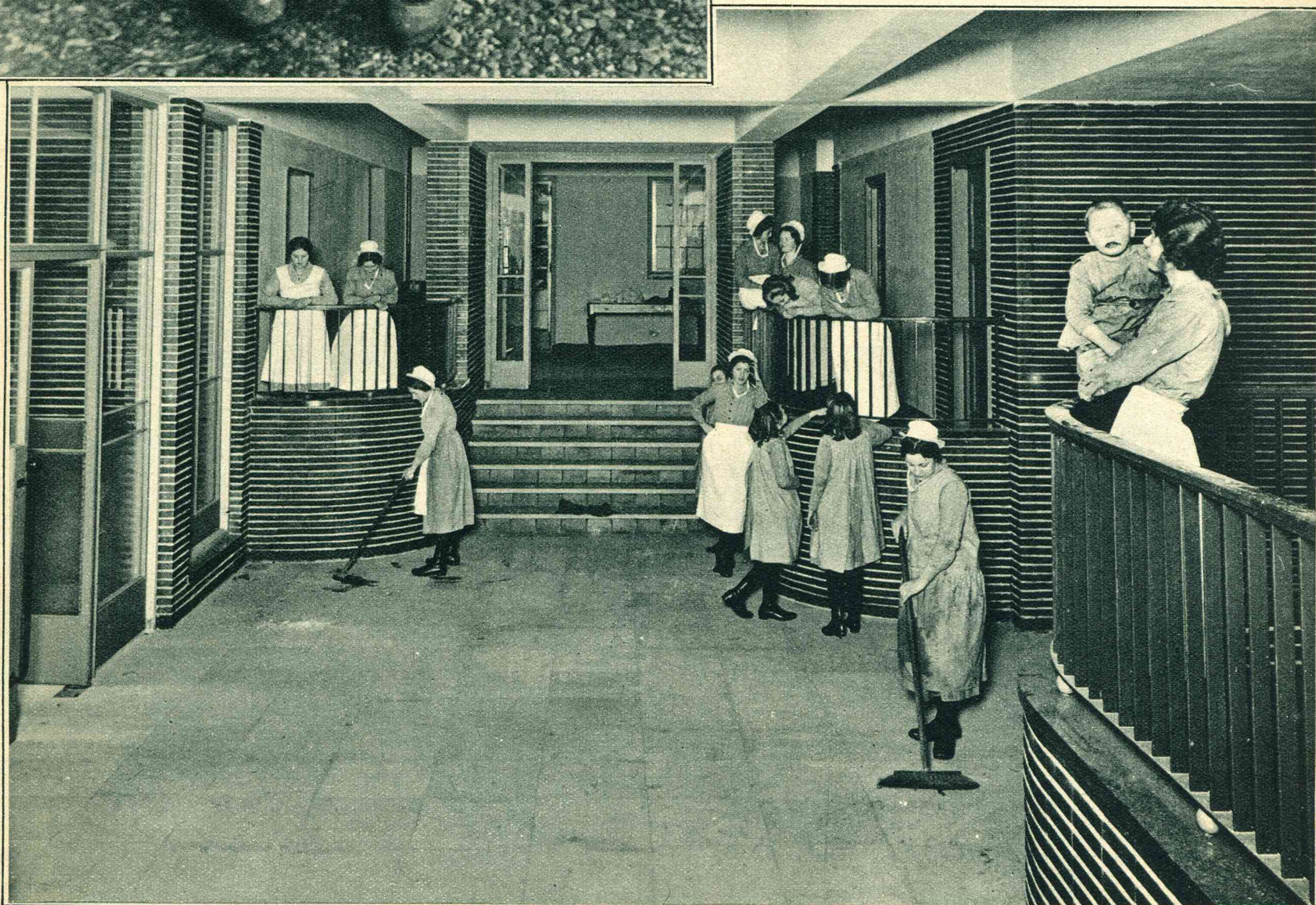

De moderne Lohengrin. Een bezoeker aan de ganzenmarkt te Zaandam belet het weglopen van een slachtoffer, dat bestemd is op een Kerstdisch te verschijnen.

Het eerste zeeschip arriveerde in de Wieringermeer. De tweemast-schoener „Charlotte Grappendorp” uit Koningsbergen viel binnen met een lading hout.

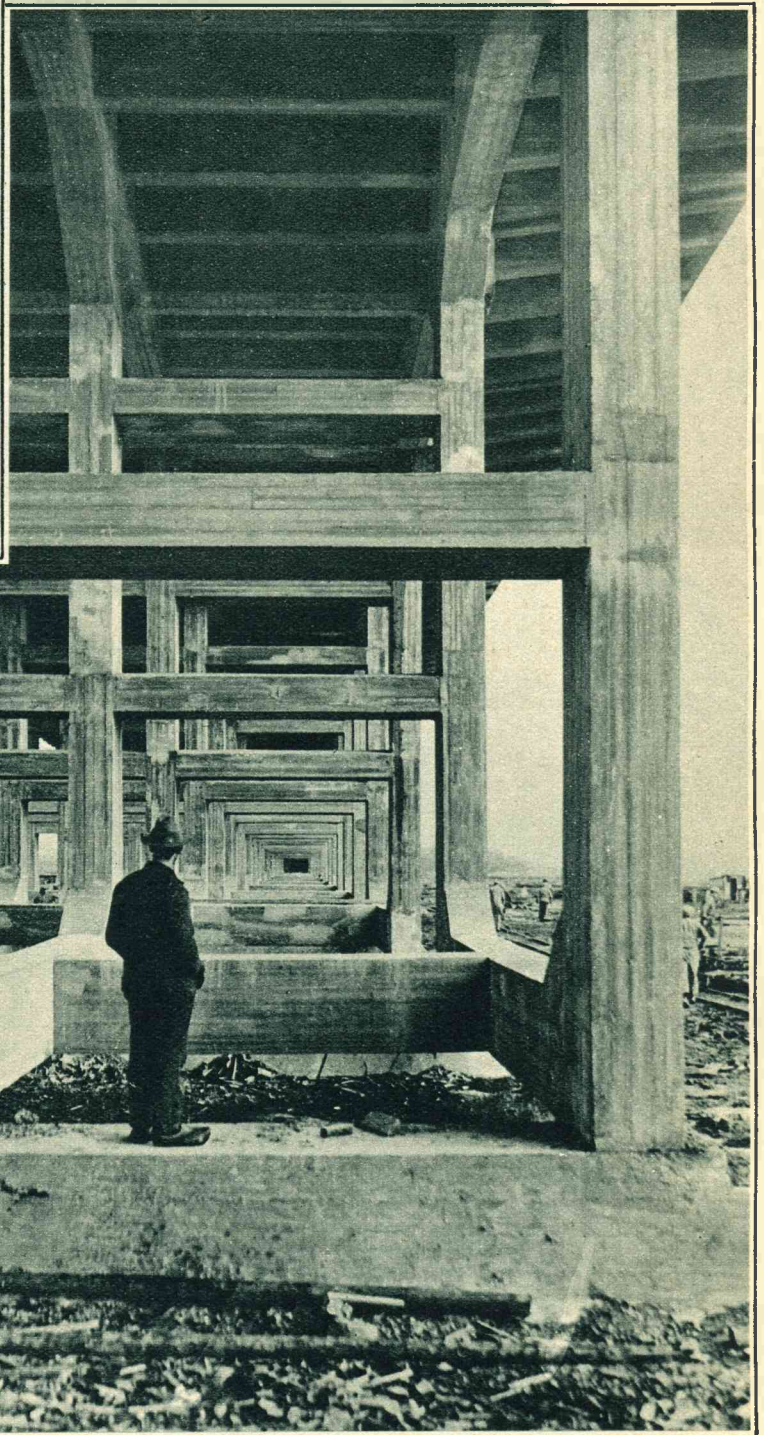
VAN HIER EN GINDS

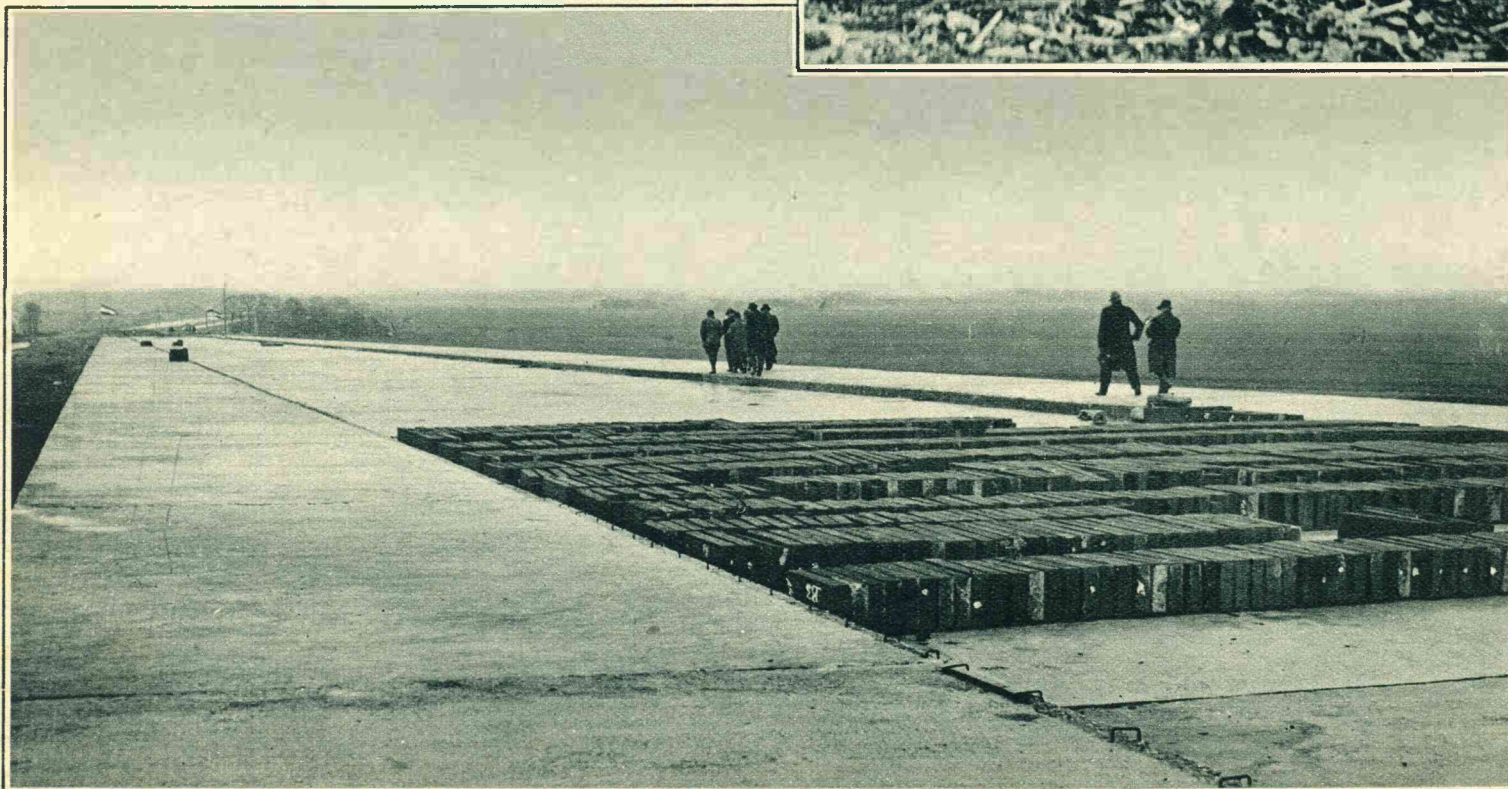
Aan de Volkerakstraat in Amsterdam-Zuid is in gebruik genomen het nieuwe Diaconie Weeshuis van de Ned. Herv. Gemeente. Een aardige interieurfoto.

Dezer dagen was het honderd jaar geleden, dat de bekende Amsterdammer A. C. Wertheim werd geboren. In het Wertheim-plantsoen vond een gedachtenisviering plaats.

De Algemeene Ned. Hengelaarsbond ging zegenvischen in den Amstel bij Ouderkerk. Het binnenhalen der snoeken.

De laatste betonstorting in het Oostelijk gedeelte van de in aanbouw zijnde brug over het Mervedekanaal is geschied. Een doorkijkje onder de brug.

Ingenieurs maken een wandeling over het dek van de nieuwe brug.

LEVE DE VRIJHEID!

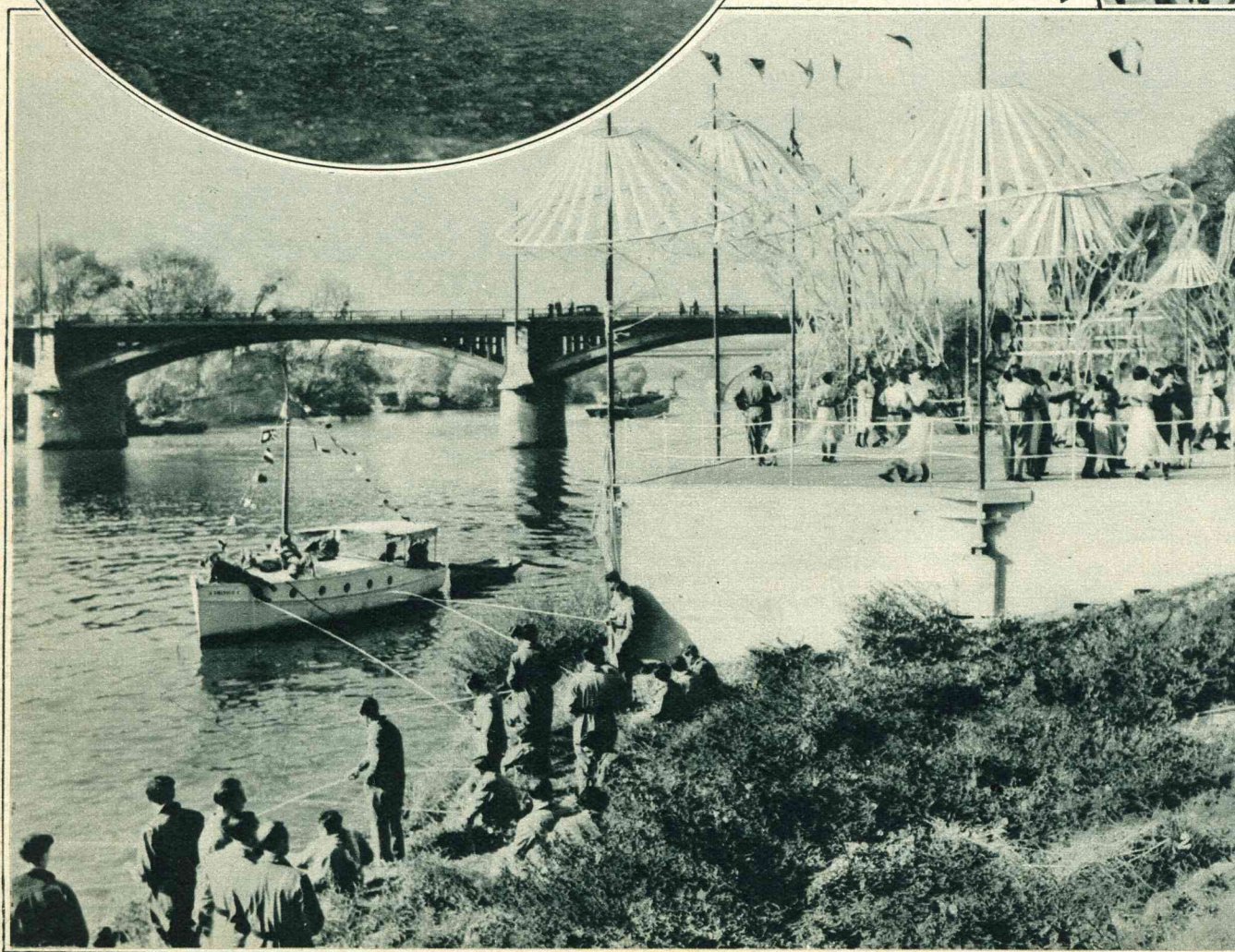
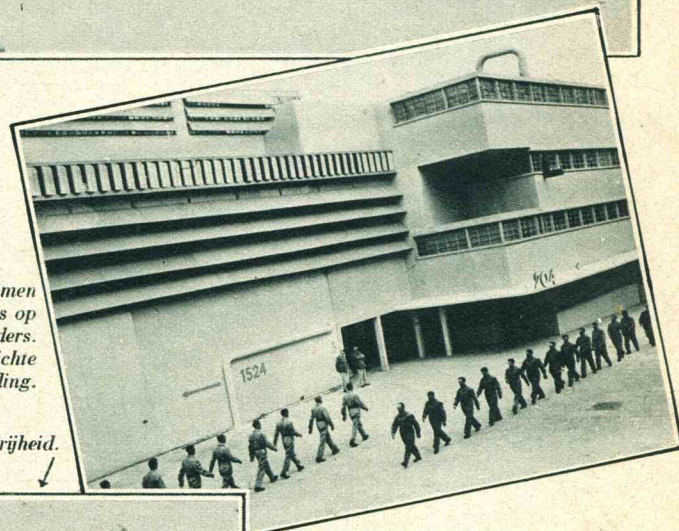

*Paniek in de hooge
hoeden-wereld.*

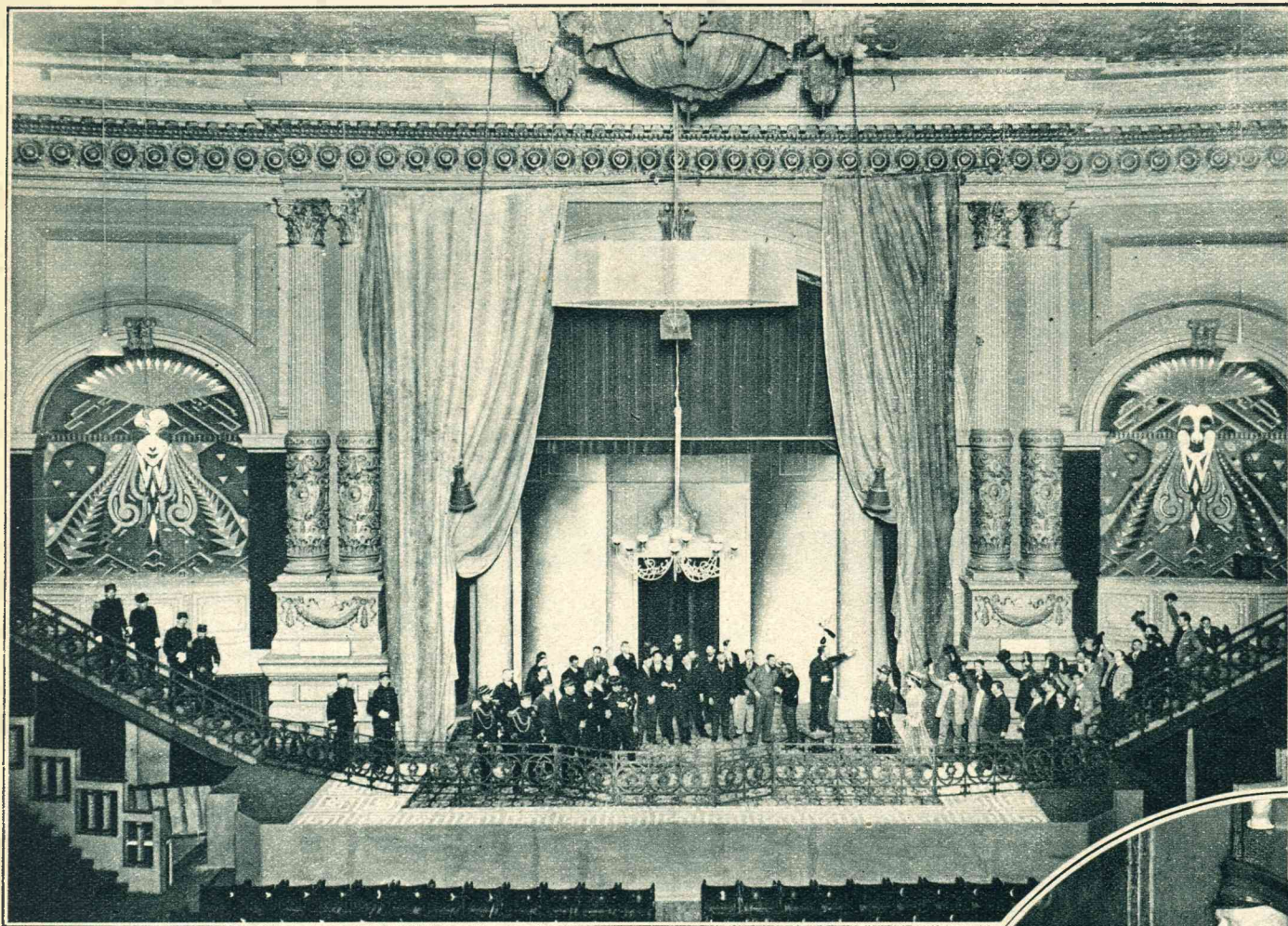
*De heele wereld voor
zich en toch geen huis,
geen plaatsen geen doel.*

*Een fabriek, waar men
bijzonder gesteld is op
kernegezonde arbeiders.
Iederen dag verplichte
wandeling.*

Het benutten van tijdelijke vrijheid.

Na zijn „Sous les toits de Paris” en „Le Million”, waarvan de eerste film in ’t bijzonder door het „leuke liedje” veel populairder werd dan de laatste, is onlangs eveneens van René Clair de film „Leve de Vrijheid” uitgebracht. In het gegeven wordt een absolute vrijheid als hoogste ideaal voorgesteld en deze kan, volgens den auteur, alleen worden verkregen indien men gaat vagebondeeren. In alle andere omstandigheden is de vrijheid een fictie. Of men in de gevangenis zit, op een fabriek werkt of als beursman zijn boterham verdient, het is alles precies hetzelfde: men is en blijft verplicht met de regelmaat van een uurwerk zijn beroep uit te oefenen. Of alle vagebonden en zwervers zich bewust zullen zijn van het groote geluk dat hun ten deel is gevallen betwijfelen we sterk. De wereld is nu eenmaal niet erg vriendelijk tegenover menschen, die zij als overbodig beschouwt. Clair’s frissche en prettige film ten spijt. Eigenaresse van dit vrijheidsbeeld is de N.V. Remaco te Amsterdam.

De affaire Dreyfus: derde bedrijf. In de wandelgangen van het Parlement. Emile Zola (Jo Sternheim) tracht studenten en arbeiders tevergeefs te bewegen zijn partij te kiezen.

DE AFFAIRE DREYFUS

In de wandelgangen van Carré. Sara Heyblom, die de moeilijke rol van Blanche Monnier op talentvolle wijze speelt, wacht haar beurt om op te komen af, gezeten naast een garde-robejuffrouw en een suppoost.

Albert van Dalsum, de bekwame regisseur, die tevens de Picquart-rol speelt, maakt het zich tusschen de bedrijven gemakkelijk.

Die vier voornaamste officieren, betrokken in de affaire Dreyfus. V.l.n.r. Overste du Paty de Clam (Ben Royaards), Generaal de Pellieux (John Gobau), Graaf Estherhazy (Cruys Voorbergh), majoor Henri (Jules Verstraete).

Nu de Amsterdamsche Tooneelvereniging in Theater Carré 'n reprise van het sterke spelstuk „De affaire Dreyfus” geeft, 'n wederopvoering, waarbij verschillende belangrijke rollen door andere artisten worden vervuld, is men onwillekeurig geneigd vergelijkingen te maken. Bepalen wij ons er toe te verklaren, dat de majoor Picquart-rol door Van Dalsum minstens even overtuigend werd gespeeld als indertijd door Paul Huf geschiedde, en dat de Estherhazy-rol van Cruys Voorbergh veel menselijker, vooral in de laatste acte, werd opgevat dan door Eduard Verkade, die wel wat eenzijdig „den boef uithing”. Mocht men dit tooneelstuk, een der beste van de velen, welke de laatste jaren te Amsterdam werden opgevoerd, nog niet hebben gezien, dan verzuime men thans de gelegenheid daartoe niet. Zelden zal men de kans krijgen

om zulk uitstekend samenspel, als hier wordt vertoond, te zien. En het stuk zelf verdient onze belangstelling evenzeer; want de affaire, die eens heel Europa in spanning hield, moge thans in het vergeetboek zijn geraakt, de kern van de kwestie, de strijd voor de waarheid, is en zal altijd „actueel” blijven. Mocht men de voorstellingen in den Stadsschouwburg vroeger reeds hebben bijgewoond, dan zal een nieuwe gang naar Carré niemand spijten. Ten gevolge van een anderen tooneelbouw komt 't rechtszaal-bedrijf (de spelers komen uit de zaal op) bepaald beter tot zijn recht dan voorheen. En hoe leeft de zaal mee tijdens felle ondervragingen der getuigen in deze scène. Het publiek toonde zich zeer dankbaar — en terecht.

Zeer Belangrijke Mededeeling !

ALFONS PAOLI SCHWARTZ,
de Elzasser, wiens lotgevallen in
Fransche gevangenschap in Cayenne
en op het Duivelseiland wij vanaf
de volgende week aan ons lezers-
publiek ontvouwen zullen.

In 't eerstvolgend nummer vangen wij aan met de publicatie van 'n reeks artikelen, onder den titel

Van het Duivelseiland verlost

zoaals er slechts zelden geschreven worden !

Zij vormen een onopgesmukt relaas van de wederwaardigheden en avonturen, de rechtszaak, veroordeeling en verbanning naar het Duivelseiland, het verblijf aldaar en in Cayenne, van den Duitscher *Alfons Paoli Schwartz*, te boek gesteld door den vermaarden Duitschen reporter *P. C. Ettighoffer*.

Op 18 Februari 1919 werd de onderwijzer *Alfons Paoli Schwartz*, woonachtig te Kehl bij Straatsburg, in het destijds bezette gebied, door eenige Fransche soldaten van huis gehaald met het verzoek, hen te volgen naar het Hoofdkwartier ter plaatse. Gewillig en niets kwaads vermoedend ging Schwartz mede, zijn huisgenooten toevoegend, dat hij meteen zou doorgaan naar school, waar hij les moest geven. Daar is hij evenwel niet aangekomen, ook thuis is hij niet meer teruggekeerd ; althans niet eerder dan na 13 jaren.....

Wat was de reden van dat uitblijven?

Wat is er al dien tijd gebeurd?

Wel, men had ontdekt, dat Schwartz — vooral zijn voor-naam Paoli had argwaan opgewekt — geboren was op het eiland Corsica, waar zijn ouders destijds vertoefden. Nu is er in 1889 in de Fransche Wet de bepaling opgenomen, dat een ieder, die op Fransch grondgebied geboren wordt, tot de Fransche nationaliteit behoort, tenzij de ouders, of bij meerderjarigheid het kind zelf, schriftelijk verklaren dat het tot een andere nationaliteit wenscht te behooren. Nooit echter hebben de ouders van Schwartz of deze zelf eenig vermoeden gehad van het bestaan dezer wetsbepaling, die nota bene 3 jaar na Schwartz' geboorte in het leven is geroepen.

Toen het gezin Schwartz weer naar Duitschland terugkeerde, ging de jonge Alfons naar Duitse scholen, groeide als Duitscher op, trad in het Duitse leger en maakte den oorlog mede als Duitsch soldaat. Tot in 1919, na den oorlog, de bezettingsautoriteiten van het plaatsje Kehl tot de ontdekking kwamen dat Schwartz, door zijn geboorte op Corsica, feitelijk Franschman was en zich, door aan Duitse zijde mede te vechten, aan het gruwelijkst hoogverraad had schuldig gemaakt, want als „Fransch onderdaan" had hij tegen zijn eigen „vaderland" gevochten !

't Gevolg van deze verbijsterende ontdekking ? Schwartz werd in Frankrijk ter verantwoording geroepen, gedurende

3 jaren van de eene militaire rechtbank naar de andere, van den eenen kerker naar den anderen gesleurd om ten slotte in 1922 definitief *naar het Duivelseiland te worden verbannen* !! In dat gruwzame verbanningsoord, wereldberucht vanwege het herbergen van dien anderen onschuldige, Dreyfus, en later in Cayenne heeft Schwartz het tien jaren uitgehouden tot eindelijk ook voor hem, dank zij het onvermoeide streven van allerlei instanties in Duitschland zoowel als in Frankrijk zelf, de dag der verlossing aanbrak. Den 9den Maart van dit jaar ondertekende de President der Fransche Republiek het gratieverzoek voor Schwartz en eenige weken later bracht een Hollandsch schip, de „Oranje Nassau," den „laatsten Duitschen krijgsgevangene," zooals hij wel genoemd wordt, naar zijn vaderland terug.

Het geheele verloop van dit opzienbarend geval, vanaf het moment dat men den „verrader" uit zijn huis haalde totdat hij weer, 13 jaar later, voet zette op vaderlandschen bodem, de emotioneerende rechtszittingen, het leven in de Fransche gevangenissen, het transport op het „doodenschip" naar Cayenne, het verblijf aldaar en op het Duivelseiland, het dagelijksche leven op dit verfoeide plekje gronds en de identiteit deszelfs bewoners, de sensationeele pogingen tot ontvluchting, de steeds gekoesterde hoop op bevrijding en vooral niet te vergeten het ontroerend liefdesintermezzo tusschen Schwartz en een jonge, Fransche medegevangene, dit alles is op waarlijk sobere en objectieve wijze beschreven, maar desondanks of misschien juist hierom zal dit aangrijpend relaas niet nalaten een diepen indruk te maken op al onze abonné's, die niet zullen verzuimen van den inhoud der volgende feuilletons kennis te nemen !

't Spreekt vanzelf dat overvloedig fotomateriaal, waaronder teekeningen van Schwartz zelf, de aanschouwelijkheid van een en ander niet weinig verhoogden zal !

De enthousiaste verwelkoming van Schwartz in zijn woonplaats Kehl, maar hij dit voorjaar uit zijn verbanningsoord terugkeerde.

Ijshockey in Adelboden.

VERGELDING

door Barbara Hay

Jim Brent kwam voorzichtig uit de struiken aan den kant van den weg te voorschijn, liep naar de voetbrug, die drie mijl voorbij het dorpje Marton in Essex over de rivier voerde en bleef toen aarzelend stilstaan.

Hij rilde, want ofschoon het Augustus was, was de avond kil en stormachtig en hij had zich een poos in het kreupelhout verborgen, tot de duisternis ingevallen was. Zijn kleeren waren vochtig; er viel een fijne motregen en de wind blies onmedoogend door zijn versleten pak van dunne, goedkoop stof.

Hij aarzelde om de brug over te gaan en stond daar met zijn hand op de leuning — een zielig, armzalig type — met zijn oogen als gehecht aan het huis aan den overkant.

Het was een eigenaardige behuizing. Loodrecht rees zij aan den waterkant omhoog en had aan de naar hem toegekeerde zijde slechts één raam, heel hoog, vlak onder het dak. De door niets onderbroken strakheid van den muur daaronder gaf aan het huis een ongenaakbaar en geheimzinnig aanzien, dat nog vermeerderd werd door de eenzaamheid van zijn ligging.

Eindelijk kwam Brent de brug over, liep langs den tuin, die het huis aan drie kanten omgaf, opende de poort en ging het steenen pad af, dat naar de voordeur leidde.

Van deze zijde gezien, vertoonde het huis een vrij normaal aspect; alleen waren de vijf ramen, die het in totaal bezat, opvallend klein. Achter geen ervan scheen licht. Hoewel het een donkere avond was en zware wolken aan den hemel voortjoegen, vond Brent zonder moeite de voordeur en bracht zijn hand naar den klopper, met een zekerheid alsof hij hier vaker was geweest. In werkelijkheid echter had hij tot nu toe nooit een stap binnen de tuinpoort gezet.

Toen hij de echo van zijn geklop door het huis hoorde resonneren, begon zijn adem sneller te gaan. Jarenlang had hij op een gelegenheid gewacht

om met Austin Collingwood af te rekenen, had hij geleefd met het verlangen naar wraak en vergelding in zijn hart, totdat het een bezetenheid was geworden, het eenige doel nog van zijn leven. En nu hij zijn rijpelijk overwogen en uitgewerkt plan ten uitvoer wilde brengen, werd hij overvallen door een gevoel van onverklaarbaren, nameloos angst, dat, niettegenstaande den koelen avond, het zweet op zijn voorhoofd deed parelen: veronderstel, dat hij faalde?

Hij smoorde een vloek. Bezat hij dan heelemaal geen zelfvertrouwen meer? Zou Collingwood niet weldra aan zijn genade zijn overgeleverd, voor hem op den grond kruipen en hem bidden en smeeken zijn leven te sparen? En zou hij een paar uur later niet veilig aan boord zijn van de „Ariana”, op weg naar Buenos Aires, nadat zijn werk van vergelding volbracht was?

Terwijl hij zichzelf met deze overpeinzingen trachtte moed in te spreken, wachtte hij in spanning, tot hij binnen gelaten zou worden. Na een oogenblik ving hij het geluid op van naderende voetstappen en even later werd de deur door een huisknecht geopend.

„Ik zou mr. Collingwood graag spreken,” zei Brent. Hij stond in de schaduw van de deur en het was of de klank van zijn eigen stem hem kalmeerde. De huisknecht aarzelde even, maar toen een plotse windstoot in de open deur blies, een vlaag regen met zich meevoerende, trad hij vlug terzijde en met een „Zeker meneer”, liet hij den bezoeker binnen.

Brent gunde zichzelf ternaauwernood tijd om een blik om zich heen te werpen in de luxueus gemeubelde en zacht verlichte hall; toen de bediende de deur sloot, keerde hij zich om, nam zijn hoed af en liet dezen op den grond vallen. De knecht snelde toe en bukte zich om den hoed op te rapen. Op het-

zelfde oogenblik deed Brent vlug een paar stappen achteruit, hief den dikken wandelstok, dien hij bij zich had, op en gaf den bediende hiermee een slag op het hoofd. Vervolgens haalde hij met een pijlsnelle beweging een fleschje chloroform uit zijn jaszak, goot hiervan iets op zijn zakdoek en hield dezen den man, die door den slag reeds driekwart verdoofd was, onder den neus. Voldaan dat hij zich bevrijd had van den eenigen hinderpaal, die tusschen hem en zijn slachtoffer stond, ging hij met toenemend zelfvertrouwen de hall door en de trap op. Niet voor niets had hij een week lang het huis bespied, zich op de hoogte gesteld van het aantal bewoners en — voor zoover dat mogelijk was — van de gewoonten van den eigenaar.

Een oogenblik aarzelde hij boven aan de trap, voordat hij zijn weg vervolgde naar een kamer aan het einde van de gang. Nog voor hij bij de deur was, werd deze reeds geopend en een rijzig, gedistingeerd man van een jaar of vijf en veertig verscheen op den drempel. Hij was in avondkleeding en keek Brent aan met een gezicht, waarop lichte verbazing te lezen stond.

„Goeden avond, Brent,” zei hij met een ironisch glimlachje. „Dit is een onverwacht genoeg!” Een moment dreigde Brent zijn zelfvertrouwen weer te verliezen door het rustige, zelfbewuste optreden van den ander. Hoewel hij niet graag had gewild, dat Collingwood onmiddellijk begrepen zou hebben, in welk gevaar hij verkeerde, maakte de volkomen afwezigheid van ook maar eenige vrees bij zijn gastheer, dat Brent zich niet erg op zijn gemak voelde.

„Ik zou me maar niet zoo groot houden, Collingwood,” viel hij ruw uit. „Ik geloof niet, dat ’t je erg veel plezier doet, mij hier te zien.”

„Maar mijn beste Brent, je bent heus al te bescheiden. Het is altijd prettig een oud vriend en collega te ontmoeten. Maar kom in mijn studeerkamer, dan kunnen we rustig praten.”

En hij ging op zij, om Brent te laten binnengaan.

Met een lichtelijk onzekeren stap trad de bezoeker de kamer in, die, in tegenstelling met de schemerige gang, in een zee van licht baadde. Daardoor eenigszins verblind, staarde Brent verward rond, tot hij opeens een hand op zijn arm voelde en omkijkend Collingwood's spottende oogen op zich gericht zag.

„Ga zitten, Brent, en maak het je makkelijk.”

Brent gehoorzaamde en nam plaats in een stoel, die naast 'n kleine tafel in het midden van de kamer stond. En terwijl hij een oog op Collingwood gevestigd hield, die naar een buffet bij den haard liep en daaruit een karaf whisky, een syphon spuitwater en een paar glazen haalde, nam hij steelsgewijze de kamer op. Hij vond die kamer eigenaardig, geheel afwijkend van wat hij verwacht had, maar zij imponeerde hem ontegenzeggelijk. Het was een groot, rechthoekig vertrek met grijze muren, waarvan er twee geheel door notenhouten boekenkasten waren bedekt. Deze kasten bevatten een schat van lectuur, kostbare boeken in fraaie banden, op haast ieder gebied van den menschelijken geest, alle mogelijke filosofische en wetenschappelijke werken, maar ook dichtwerken en romans van de grooten uit de wereldliteratuur.

„Dit is net als vroeger,” zei Collingwood met z'n aangename stem, terwijl hij de karaf, syphon en glazen op tafel neerzette en zich tegenover Brent in een clubfauteuil liet vallen. „Bedien jezelf,” noodigde hij uit en schoof den ander de karaf toe. „En voordat je me begint te vertellen, wat je vanavond hierheen gevoerd heeft, moet ik je eerst even een paar schatten laten zien, die ik op mijn reizen verzameld heb. Die gordijnen voor de ramen bijvoorbeeld,” ging hij voort, terwijl hij met een liefkoozend-aandachtigen blik er naar keek, „die zijn heel ongewoon, vind je ook niet? Ik heb ze in Tokio gekocht. Zie je de kleine figuren, die er met gouddraad op geborduurd zijn? Sierlijk hè?” Hij zette een geopend sigarenkistje voor zijn bezoeker neer.

Brent schudde het hoofd en schoof het kistje met een ongeduldige beweging van zich af.

„Nee, die had ik nog niet opgemerkt,” antwoordde hij norsch.

Collingwood keek nadenkend naar hem.

„Nu ik er over nadenk,” hernam hij langzaam, terwijl hij een van de door Brent versmadelde sigaren uit het kistje nam en de punt eraf knipte, „kan ik me dat best begrijpen. Als ik me goed herinner, heb je altijd een opvallend gebrek aan opmerkingsvermogen gehad. Ik ben bang, dat dat je nog eens noodlottig zal worden.”

Zijn koele, van ingehouden pret tintelende oogen hield hij op den man tegenover zich gericht, zooals hij naar een of ander grappig dier gekeken zou hebben. Brent was zich plotseling bewust van de minachting, die zijn gastheer voor hem voelde en draaide onrustig op zijn stoel heen en weer. Het heldere licht vestigde meedoogenloos de aandacht op zijn bleek, vervallen gezicht en armoedige kleeren.

Met een zenuwachtige beweging streek hij het haar van zijn voorhoofd weg, hief zijn glas op en dronk het in een paar teuglen leeg.

Intusschen was het alsof het Collingwood ontging, hoe weinig spraakzaam zijn gast was. Hij vertelde rustig verder, terwijl hij zoo nu en dan naar een of ander uitheemsch kunstvoorwerp wees.

Brent hoorde zijn stem als van heel ver komen, zijn oogen lieten echter het gezicht van zijn vijand niet los. Wat was hij weinig veranderd sedert hij hem, nu acht jaar geleden, voor het laatst gezien had. Hetzelfde fijnbesneden profiel met de wat uitstekende jukbeenderen en forsche kaak, dezelfde massieve schouders en krachtige, toch gevoelige handen. Alleen het glad achterover gekamde haar, dat toen zwart was geweest, was nu bijna geheel grijs. Maar zijn autoritaire, uitdagende heerschmanier was onveranderd; hij was van top tot teen de Collingwood van vroeger.

Hoe haatte hij hem! Instinctmatig ging Brent's hand naar zijn broekzak en omknelde hij krampachtig de revolver, die hij daar gereed hield. De aanraking gaf hem een soort rust. Ook begon de alcohol, dien hij gebruikt had, zijn uitwerking te laten gelden.

Collingwood, die zich in herinneringen verdiepte, verbonden aan den koop van een rozenschaal, die op tafel stond, blies dikke rookwolken uit. Maar van de whisky had hij slechts uiterst matig gedronken.

Met een plotseling eigenaardig voldaan gevoel zette Brent zijn leeg glas neer en leunde achterover in zijn stoel. Hij zou nog een paar minuten wachten, zei hij tot zichzelf, en dan zou hij handelen, snel en zonder weifeling. Hij zou niet naar de smeekbeden om genade luisteren: Collingwood moest sterven. Zijn gedachten — een beetje nevelig door de whisky — gingen terug naar de eerste dagen van hun kennismaking. Hij — Brent — was toen pas negentien jaar, doch oud voor zijn leeftijd. Hij had nooit een vak geleerd, van kind af aan door de straten van Londen gezworven, stelend en bedelend en trachtend, met allerlei trucs, geld los te krijgen van liefdadige instellingen. Toen hij op een nacht, half dood van honger en kou, op de stoep van een huis in slaap was gevallen, had Collingwood hem gevonden en hem aangeboden bij hem in dienst te treden. En zoo kwam het, dat Brent, de zwerver en gelegenhedsdief, en Collingwood, de grootmeester op het gebied van de misdaad, zich met elkaar verbonden hadden. Collingwood, om zijn koninklijke manieren en zijn duister bedrijf „de Zwarte Prins” genoemd, werd door Brent vereerd als een vorst door een verknocht hoveling. Collingwood's roem, die zich, evenals zijn brutale ondernemingen, over drie werelddeelen uitstreckte, vervulde hem met diep ontzag, dat nog versterkt werd door de wonderbaarlijke geslepenheid, waarmee de gentleman-misdadiger telkens en telkens weer aan het steeds loerend oog der politie wist te ontsnappen. Drie jaar lang diende Brent hem trouw en onderdanig.

Toen leerde hij Vada Mazetti kennen. Het zou niet juist zijn, te zeggen, dat hij verliefd werd op dit roekeloze, zeventienjarige variété-meisje. Evenmin kan worden volgehouden, dat zij verliefd werd op hem, daar dit een te groot woord zou zijn voor de mengeling van onverschilligheid en medelijden, die langzamerhand voor hem in haar begon te groeien. In heel Singapore, waarheen ook Brent's omzwervingen als Collingwood's paladijn hem hadden gevoerd, was geen variété-artiste zoo populair als Vada Mazetti in dien tijd. En toch, zoo ondoorgrondelijk zijn de zieleroerselen van een dergelijk wezen, dat het eigenlijk niet eens te verwonderen viel, dat zij, of uit louter onverschilligheid of uit medelijden, of uit een behoefte aan teederheid, er in toestemde met Brent te trouwen.

Dit had een verbazingwekkende uitwerking op hem. Niet alleen zijn karakter, maar ook zijn uiterlijk veranderde erdoor; hij zocht en kreeg vast werk en was daar trotsch op. Iederen dag ploeterde hij, hij ging sparen en droomde van den tijd, dat Vada zijn vrouw zou zijn. En elken avond wachtte hij trouw op haar bij den artistenuitgang van den schouwburg, waar zij optrad.

Op een avond, nadat hij Vada naar huis had gebracht, liep hij onverwachts weer tegen Collingwood aan. Voordat er een uur verstreken was, had Brent, in de intimiteit van Collingwood's kamers, met een flesch whisky voor zich, zijn hart uitgestort voor zijn vroegeren „baas.” Als hij maar genoeg kon sparen om met Vada te trouwen! Dat was zijn eenige verlangen, verklaarde hij vol vuur.

Collingwood had hartelijke belangstelling getoond. Die Vada moest werkelijk wel een heel bijzonder meisje zijn, dat hij in zijn vroegeren helper een zoo radicalen ommekeer had teweeg gebracht. Hij zou haar graag eens ontmoeten.

Maar zou zij heusch gelukkig zijn met een armen man? had Collingwood met iets bezorgds in zijn stem gevraagd. Zou het niet veel beter voor hem zijn, zich nog één keer bij de oude „firma” aan te sluiten, nog bij één waagstuk behulpzaam te zijn en dan geld genoeg te hebben om met een gerust gevoel de toekomst tegemoet te gaan?

Brent schudde zijn hoofd bij dit voorstel. Neen, hij had Vada beloofd, voortaan als een eerlijk man door het leven te gaan.

Doch Collingwood wist wel, wat voor vleesch hij in de kuip had en eer er nogmaals een uur voorbij was, had Brent zich laten bepraten en er in toegestemd nog één keer Collingwood's partner te zijn.

En dit had Brent in het ongeluk gestort. Geen twee maanden na den avond van zijn nieuwe ontmoeting met den Zwarten Prins, werd hij door de politie wegens inbraak gearresteerd en tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Een jaar later keerde Collingwood, die voordat het proces tegen Brent diende, naar Parijs was

vertrokken, in Singapore terug. Dat hij toen kennis maakte met Vada Mazetti was niet zoo vreemd en evenmin was het te verwonderen, dat Vada, die — dat moet tot haar verontschuldiging gezegd worden — niet wist, met wien ze eigenlijk te doen had, spoedig geheel onder den invloed en de bekoring van zijn aristocratische, aantrekkelijke persoonlijkheid kwam.

Het was een korte idylle. Vada ontving Collingwood's afscheidsbrief in den schouwburg, een paar minuten, voordat zij moest optreden.

De dingen kunnen soms zonderling samentreffen in dit leven: Brent was dienzelfden dag uit de gevangenis ontslagen en bevond zich — zonder dat Vada het wist — onder de toeschouwers.

Hij zag haar, toen het doek opging voor haar nummer; hij hoorde het opgewonden gefluister van het publiek, toen het oogenblik naderde, waarop zij, tijdens den acrobatischen dans, die haar beroemd had gemaakt, op een stellage hoog boven het tooneel moest klimmen, om zich van het hoogste punt daarvan naar beneden te laten vallen in de armen van haar partner.

Brent had zijn hals uitgerekt en zijn oogen hadden als betooverd naar haar gestaard toen ze, als ontelbare avonden tevoren, de trap beklom. Hij had haar een oogenblik — geheel tegen haar gewoonte — onzeker en zenuwachtig zien balanceeren vóór haar sprong en toen had hij het in afgrijzen uitgeschreeuwd, want, voordat het teeken gegeven werd, was ze, na 'n duidelijk merkbaren aanval van duizeling, omlaag gestort en als een vormloze hoop op het tooneel neergekomen. Niemand had er iets van begrepen dat de aangeboden Vada, die altijd zoo kalm en beheerscht was geweest, haar gewone onverschrokken zekerheid zoo had kunnen verliezen, ook Brent niet. Maar dien nacht was ze in zijn armen gestorven met Collingwood's naam op haar lippen... en toen wist hij welk bitter, onoverkomelijk verdriet de lenigheid uit haar spieren en den luchtigen durf uit haar geest had verdreven.

Terwijl Brent daar onbeweeglijk zat en de visioenen van het verleden uit hun schuilplaats oprezen, kreeg hij een gevoel, alsof alle voorwerpen in de kamer zich bewust waren van wat er in hem omging, alsof de haat tegen Collingwood, die zijn ziel verschroeide, hun bekend was. De Chi-neesche afgodsbeelden kenden zijn geheim, de draak daarginds wist het eveneens. Alleen Collingwood zelf was koel en onbewogen als altijd.

„En,” klonk zijn aangename, beschaafde stem, „toen ik genoeg geld had, om verder van te kunnen leven, besloot ik naar Engeland terug te keeren. Altijd was het mijn liefste wensch geweest, een huis te bezitten, dat geheel volgens mijn eigen idee gebouwd en ingericht zou zijn; een huis, ver verwijderd van het stadsrumoer, waar ik rustig zou kunnen leven, alleen met mijn boeken en mooie dingen.”

Hij zweeg even en liet zijn blik door het vertrek dwalen.

„Ik hield van het buitenleven. De groote stad met haar vertier en klatergoud gaat je vervelen,” eindigde hij met iets filosofisch berustends en met een lichten zucht en een glimlach keek hij Brent aan.

„Maar wat egoïstisch van me, alleen over mezelf te praten! Schenk je nog eens in en vertel me dan, wat je vanavond hierheen gevoerd heeft.”

Terwijl hij sprak nam hij zelf de karaf met whisky op en goot een hoeveelheid in Brent's glas.

„Drink toch, kerel!” drong hij aan, toen Brent scheen te aarzelen. „Het is jaren geleden, sinds we elkaar het laatst gezien hebben en wie weet hoe lang het duurt, voordat we elkaar weer ontmoeten.”

Hij schonk zijn eigen glas eveneens bij en hief het naar Brent op.

Toen, plotseling, laaide Brent's zinneloze haat zoo fel op, dat zelfs Collingwood de oogen een seconde neersloeg onder zijn blik.

„Dit is de laatste maal, dat we elkaar zullen ontmoeten!” zei Brent somber en dreigend.

„Heusch?” vroeg Collingwood met een geringschattend lachje. „Hoe weet je dat zoo zeker?”

Brent boog zich over de tafel en keek den ander aan. „Omdat ik je zal doden,” antwoordde hij kalm.

Met een bliksemsnelle beweging trok hij zijn revolver uit den zak en richtte het wapen op Collingwood's voorhoofd.

Een oogenblik werd de stilte door geen ander geluid verbroken, dan door het huilen van den wind in de boomen.

Toen lachte Collingwood weer.

„Nu, in elk geval zal ik een aangename dood hebben dan jij,” merkte hij luchtig op: „ik word liever doodgeschoten dan opgehangen.”

„Ik zal niet opgehangen worden.”

„Acht, beste Brent, nu vergis je je toch heusch! Als jij me doodt, zal je vast en zeker worden opgehangen.”

Hij keek Brent recht in de oogen en een glimlach speelde om zijn lippen, alsof zijn gedachten met iets heel aangenaams vervuld waren.

Zelfs in dit uiterste moment van gespannen tragiek, terwijl zijn hand zich vaster om de revolver sloot, kon Brent niet anders dan den bovenmenschenlijken moed van zijn vijand bewonderen. Maar dat zou hem niet vermurwen.

Hij haalde den trekker over.

Met de echo van het schot nog in de ooren zag hij, hoe Collingwood wankelde; het lichaam viel zijwaarts op den grond met het gezicht naar boven gekeerd. Een bloedende striem tusschen zijn oogen wees de plaats aan, waar de kogel hem getroffen had.

Met moeite slaagde Brent erin, zijn tegenwoordigheid van geest terug te krijgen.

De eerste gedachte, die vasten vorm in zijn brein aannam, was dat hij zich van de revolver moest ontdoen. Nu het wapen hem geholpen had zijn doel te bereiken, wilde hij niets liever dan het zoo spoedig mogelijk kwijt zijn. En bovendien, als de politie het hier zou vinden, dan zou het haar helpen om hem op te sporen.

Hij nam de revolver van tafel, liep de kamer door naar het raam en deed dit open.

Het was nog donker, maar de lucht was toch aanmerkelijk opgeklaard. Het regende niet meer en de wind was gaan liggen. Brent leunde uit het venster, aarzelde even en liet toen de revolver vallen. Een zachte plons vertelde hem, dat zij in de rivier terecht gekomen was.

Toen ging hij weer naar de tafel, schonk zich nog een scheut whisky in en dronk dien in één teug op. Vervolgens — nadat hij het glas, de karaf en alles, wat hij verder had aangeraakt, zorgvuldig had afgeveegd — wierp hij een laatste blik op het bewegingloze lichaam op den grond, ging vlug de kamer door en draaide den deurknop om.

De deur was op slot....

Hij verspilde een kostbare minuut met er hard aan te rukken.

Maar toen realiseerde hij zich, dat Collingwood de deur alleen aan den binnenkant afgesloten kon hebben. Dus moest de sleutel ergens hier in de kamer zijn.

Hij moest zichzelf er toe dwingen op het lichaam van den dooden man toe te gaan. Toen hij zijn weerzin overwonnen had, begon hij in koortsachtige haast in zijn zakken naar den vermisten sleutel te zoeken, doch zonder resultaat. Nogmaals doorzocht hij Collingwood's kleeren en trok ten laatste zelfs zijn schoenen uit. Maar de sleutel vond hij niet....

Het angstzweet brak hem uit. Overal, waar de sleutel zich maar bij mogelijkheid kon bevinden, zocht hij; in het buffet, in een paar vazen, onder het haardkleedje; letterlijk niets liet hij onaangetoet. Doch zijn pogingen bleven vruchteloos.

Met een verbijsterden, wanhopigen blik in de oogen keek hij om zich heen — was er niets, waarmee hij het slot kon forceeren of de deur verbrijzelen? Een pook was er niet, de kamer werd verwarmd door een electrischen haard. De tafel, de stoelen, de vele kunstvoorwerpen, alles was even broos en teer. Toch moest hij het probeeren: in zijn wanhoop begon hij met de tafel op de deur te beuken, doch zij versplinterde in zijn handen. De stoelen bleken al even ongeschikt om als stormram dienst te doen.

Een radeloze schrik greep hem aan, terwijl de adem in zijn keel bleef stokken; hij vloog naar het raam en boog zich eruit. De maan, aan den nu wolkeloozen hemel, weerspiegelde zich in het snelstroomende, donkere water van de rivier

beneden hem: een tooneel van vrede, dat een schrijnende tegenstelling vormde met den gejaagden angst in zijn ziel.

Mistroostig wendde hij zich af. Neen, de rivier kon geen uitkomst brengen, want hij kon niet zwemmen.

Wild dwaalde zijn blik van den eenen muur naar den anderen.

Hij was gevangen.... gevangen in deze vreese-lijke kamer, met die grijnzende beelden en den starenden doode op den grond; hij zat in een val!

Met een woesten, doordringenden kreet stortte hij zich op de genadelooze, onwrikbare deur en begon er met zijn vuisten op te rammeien tot ze murw en bloedig waren. Er kwam geen antwoord.... er was niets dan stilte.... een stilte, die waanzinnig maakte.

Snikkend liet hij zich op de knieën vallen. Met beide handen omvatte hij den deurknop en begon er zwakjes aan te trekken, niet meer wetend, wat hij deed.

Eindelijk, toen hij besepte, dat hij het bewustzijn ging verliezen, stond hij wankelend op, strompelde naar het raam en trachtte zich op de vensterbank te hijschen. Doch toen begaven zijn krachten hem, uitgeput van honger en angst als hij was, en met een gesmoorden kreet zonk hij op den grond.

* * *

Een uur later werd er hard op de deur gebonsd; na een korte pauze een luid gekraak.... de deur werd ingeslagen. Verbijsterd keek Brent op en zag vier mannen de kamer binnenkomen. In een ervan herkende hij den huisknecht, dien hij een paar uur geleden buiten gevecht had gesteld. Twee van de anderen waren politie-agenten, terwijl de vierde een dokter zijn moest, want hij begon onmiddellijk het lichaam van Collingwood te onderzoeken.

Terwijl Brent duizelig overeind kwam, posteerden de agenten zich elk aan een kant van hem en voordat hij eigenlijk wist, wat er met hem ge-

beurde, gleden de handboeien om zijn polsen. Daarna fouilleerden zij hem. En toen gebeurde er iets, dat den nevel om zijn geest opeens verscheurde.... Uit den linker jaszak haalde een der agenten een sleutel te voorschijn....

Ongeloovig staarde Brent naar den man, die zijn collega een veelbeteekenenden blik toewierp, de kamer doorging en den sleutel op de deur probeerde.

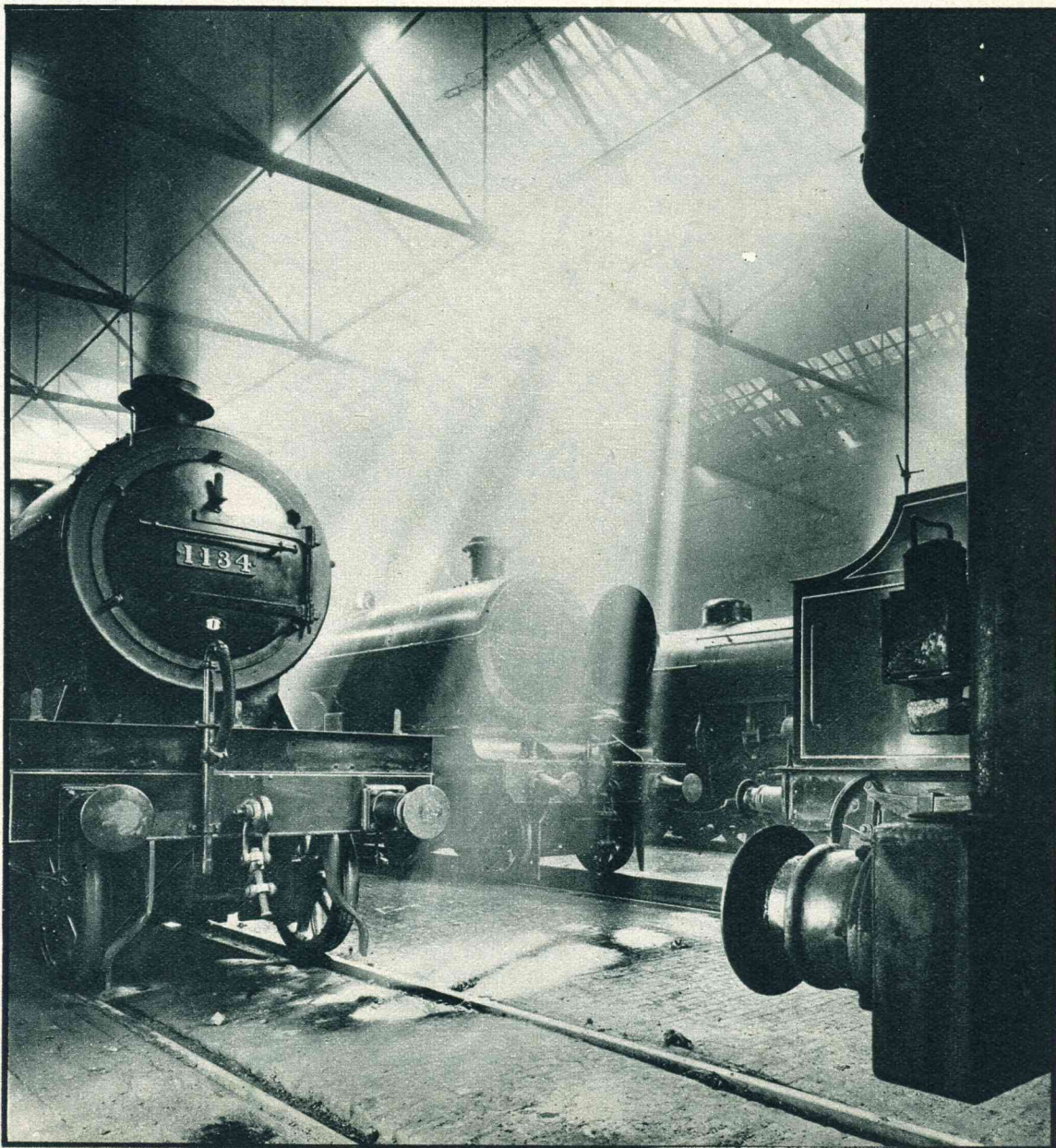
Hoe ter wereld...? Brent trachtte de oplossing te vinden van dit sinistere raadsel. Hij liet de gebeurtenissen van dien avond aan zijn geest voorbijtrekken en opeens flitste het door zijn herinnering, hoe Collingwood de hand op zijn arm had gelegd, toen hij de kamer binnenging en hij, verblind door het heldere licht, even verward was blijven staan....

Nu begreep hij met welk 'n duivelsche handigheid hij in de val gelokt was en hoe meedoogenloos-juist Collingwood's bedreiging was geweest, toen hij zei: „Als jij me doodt, zul je vast en zeker worden opgehangen.”

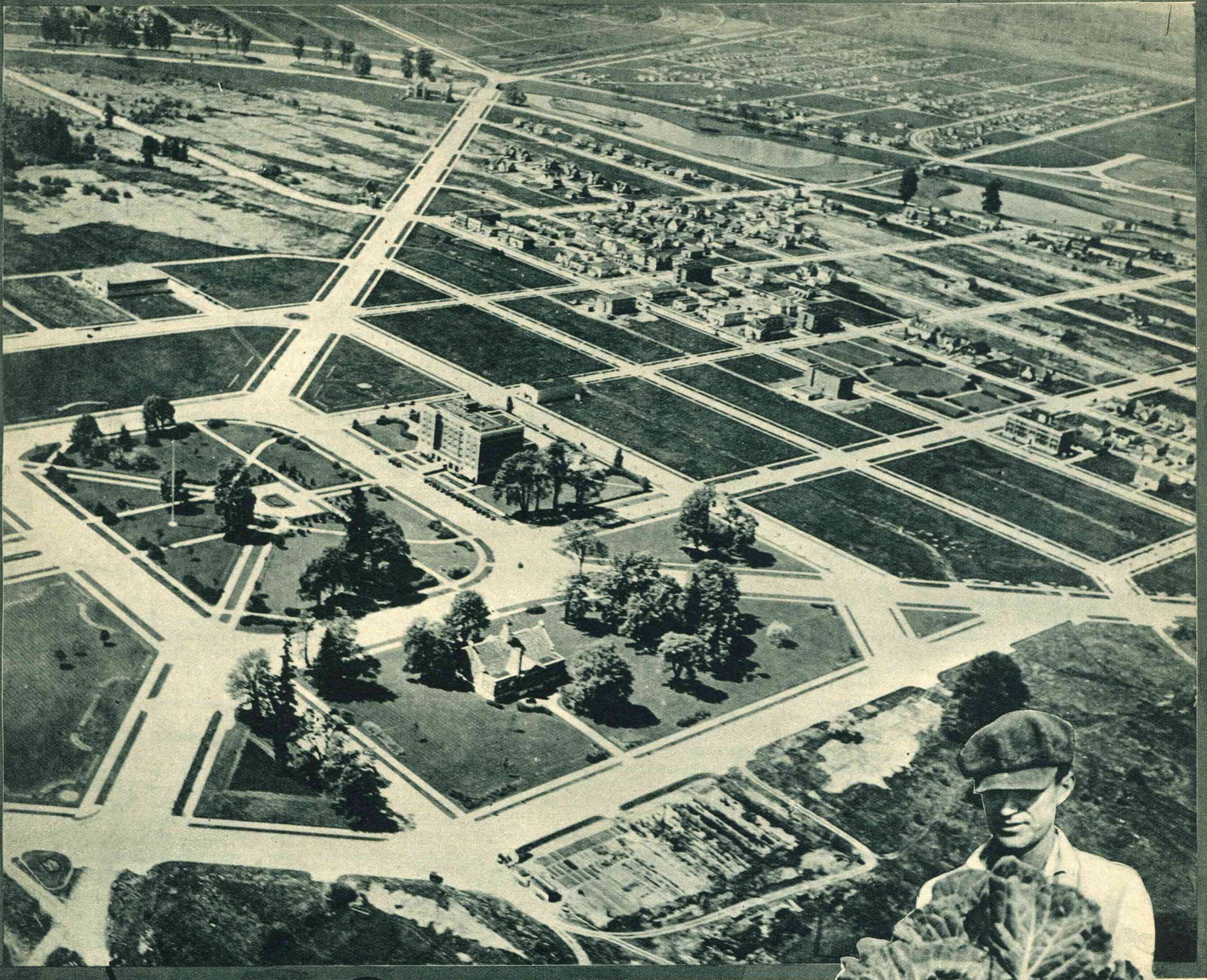
Ja, Collingwood had wel geweten wat hij deed, peinsde Brent bitter. Tot in den dood had hij zich den grootmeester van duistere kunsten getoond! Want wie, die bemerkt, dat hij in een kamer is opgesloten, zou er ooit aan denken in zijn eigen zakken naar den sleutel te zoeken? En had hij niet, als schertsend, gezegd dat Brent's gebrek aan opmerkingsvermogen hem nog eens noodlottig zou worden....?

Zonder een woord te zeggen, verliet hij tusschen de agenten in het vertrek, ging de trap af naar buiten, terwijl de twee andere mannen volgden. Toen ze de voetbrug over waren, zag hij, dat een gesloten auto op hen stond te wachten. Op een teeken van een der agenten stapte hij erin en onwillekeurig keek hij om naar het eenzame huis, dat zich spookachtig afteekende tegen den maanverlichten hemel.

En terwijl zijn oogen het donkere raam zochten, hoog boven de rivier, scheen het hem opeens, alsof hij Collingwood hoorde lachen.

In het huis der reuzen.

EEN LAND VAN AANPAKKEN

Hoe op den linkeroever van het Sacajawameer in de verdere ontwikkeling van Longview tot in verre toekomst is voorzien, toont ons bovenstaande foto. Rondom het grootscheepsche Jeffersonplein op den voorgrond de stedelijke bibliotheek en het Monticello-hotel.

Nog leven er over heel de oude wereld die beminlijke generaties, voor wier geslagen verbeelding deels overdreven en deels onbegrepen schildering der onbegrensde mogelijkheden van Amerika visioenen heeft opgeroepen van onaardsche grootheid, fantastischen rijkdom en bovenmenselijk vernuft.

Wij zijn nu langzamerhand gaan beseffen, dat de zeer late en zeer snelle ontwikkeling dezer werkelijk nog geheel nieuwe wereld de mogelijkheid inhield die fouten te vermijden, welke in andere landen worden veroorzaakt door de trage evolutie van het eenmaal historisch gegroeide.

Wat echter nog immer imponeeren blijft, dat zijn de durf en de vooruitstrevendheid, waarmede groei en ontwikkeling van industrieën en van gemeenschappen er worden geleid. Dat is zoo duidelijk na te gaan aan het voorbeeld, waarvan onze

Ook de aardappelen groeien hier op z'n Amerikaansch.

Een respectabel exemplaar.

Natuurlijk wordt ook de hoenderteelt hier op royale schaal beoefend.

Door de bloembolierkweekers worden hier de gladiolen in groote hoeveelheden geteeld.

Dat ook de uien welgedijen in den bodem van Columbia Valley bewijst ons deze oogstkiek.

Op zeer kleine schaal begonnen, heeft dit groenten- en bloemenkweekbedrijf zich zeer voorspoedig ontwikkeld en sterke coöperatieve vereenigingen voor gemeenschappelijken inkoop en verkoop hebben het tot hoogen bloei gebracht.

Naast de houtzagerij (Longview bezit de grootste houtzagerijen ter wereld) is dit tuindersbedrijf de groote bron van inkomsten geworden voor deze stad in opkomst, mede door Hollandschen ondernemingslust.

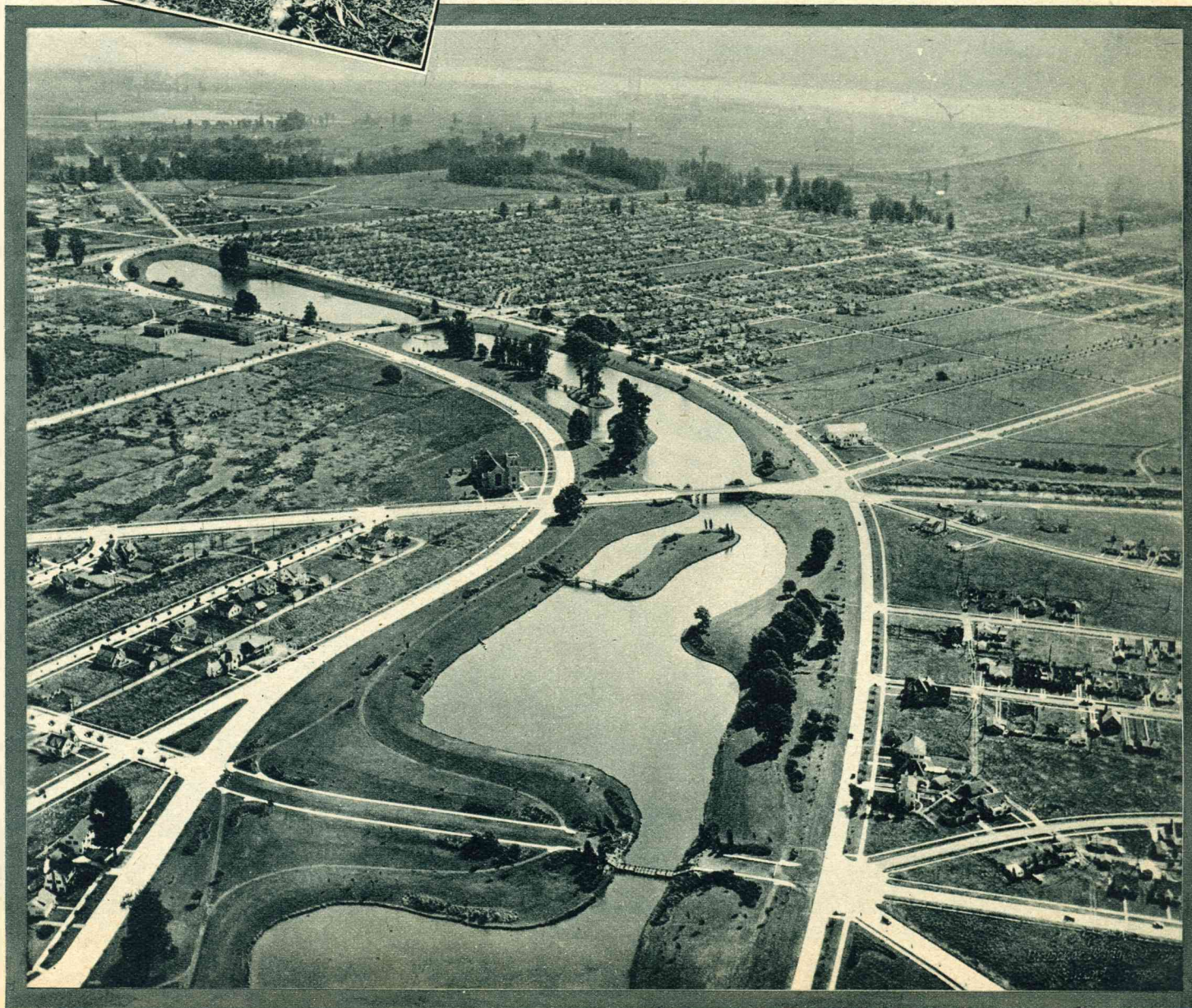
En al ontkomt juist Amerika ook niet aan den verlammenenden invloed der heerschende crisis — duizenden goed georganiseerde stadjes zooals Longview liggen hier gereed om bij de eerste opleving tot machtige, rijke gemeenten uit te groeien.

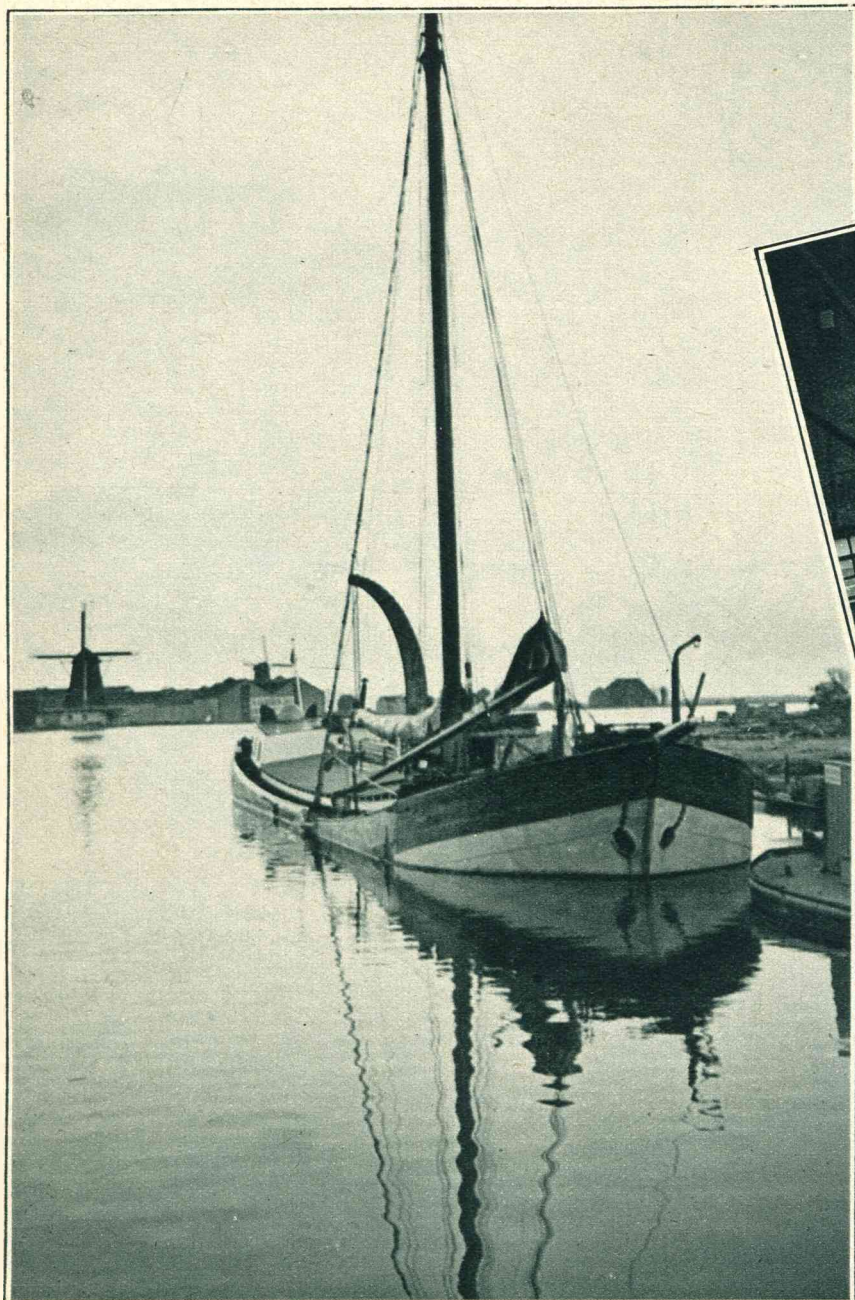
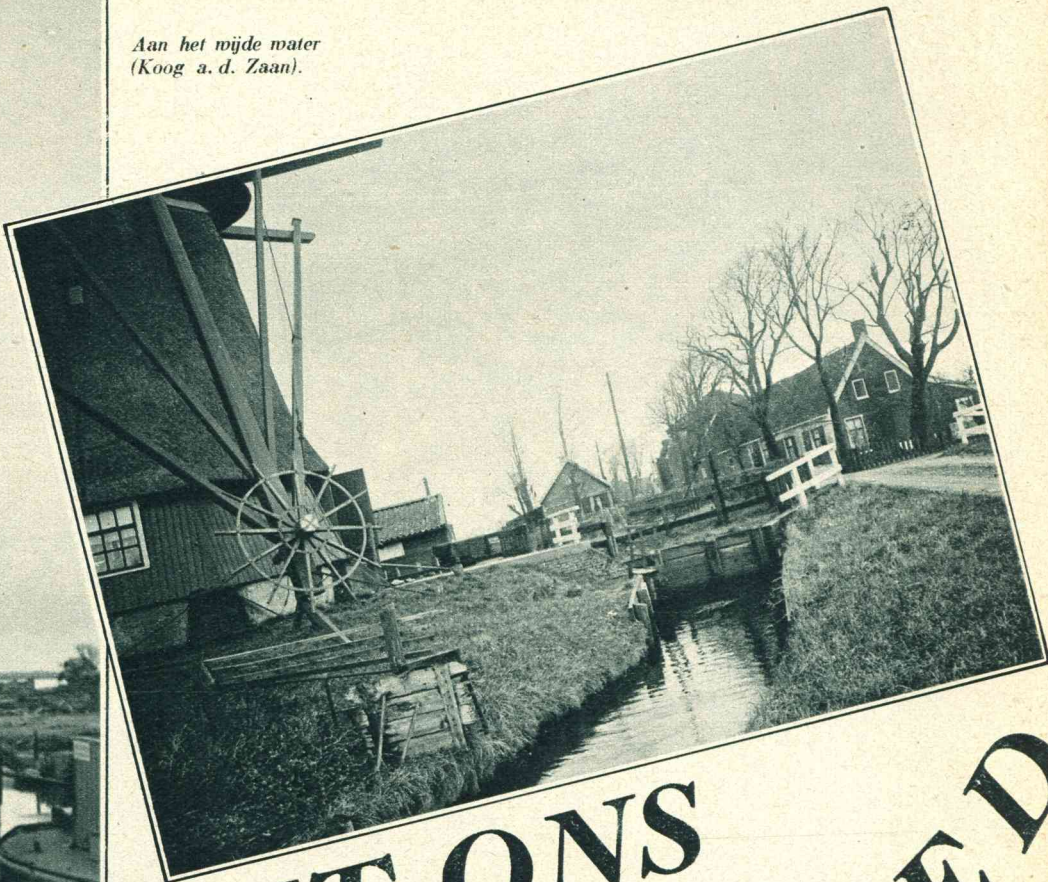
foto's op deze bladzijden spreken.

Longview is een plaatsje, Zuidelijk in den staat Washington (In andere staten liggen meerdere steden van dezen naam). Vermoedelijk zoekt u het nog vergeefs in uw atlas. En al is het bevolkingscijfer van dit kleine plaatsje nog zoo onbeduidend — reeds toonen u de luchtfoto's, met welk een kracht en een vooruitzienden blik de groei van de stad geleid wordt, en hoe de ontwikkelingsplannen voor den verwachten snellen groei reeds tot in uiterste bijzonderheden gereed zijn. Breede wegen, praktische straten, handige verbindingen wachten slechts op de toestroomende bewoners.

Wij publiceeren daarom met voorliefde de bijgaande foto's, omdat Longview een aantal Hollanders onder zijn inwoners telt, die in deze omgeving (de mooie Columbia Valley) allerlei Hollandsche producten, tot zelfs bloembollen toe, met succes zijn begonnen te kweken.

Longview, zooals het zich met zijn eerste bewoonde wijken aan den rechteroever van het Sacajawea-meer uitstrekt. Op den achtergrond de houtzagerijen, de grootste ter wereld.

Aan den Oudenweg te Haarlemmerliede.*Aan het wijde water
(Koog a. d. Zaan).*

UIT ONS GEBIED

*Ruischend riet aan de
„Mooie Nel” onder Spaarndam.*

Een reis naar Spanje verwezenlijkt Uwe dromen

Gemakkelijk reizen — Interessante bezienswaardigheden — Goedkoop leven

Informaties verstrekken:

Patronato Nacional del Turismo
(Spaansch Staatsbureau voor Vreemdelingenverkeer) Madrid, Medinaceli 2,
en alle Nederlandsche reisbureaux.

*'s avonds
voor het naar bed gaan*

gezicht en handen flink inwrijven met Nivea.
Uw huid wordt daarvan sterker, zoodat men U
de werkhands niet aanziet, zelfs als U veel
met koud en warm water om mocht gaan.

NIVEA

dringt, door haar gehalte aan Eucerit, in het
huidweefsel door, zoodat ze 's nachts de huid-
cellen verzorgen en versterken kan.

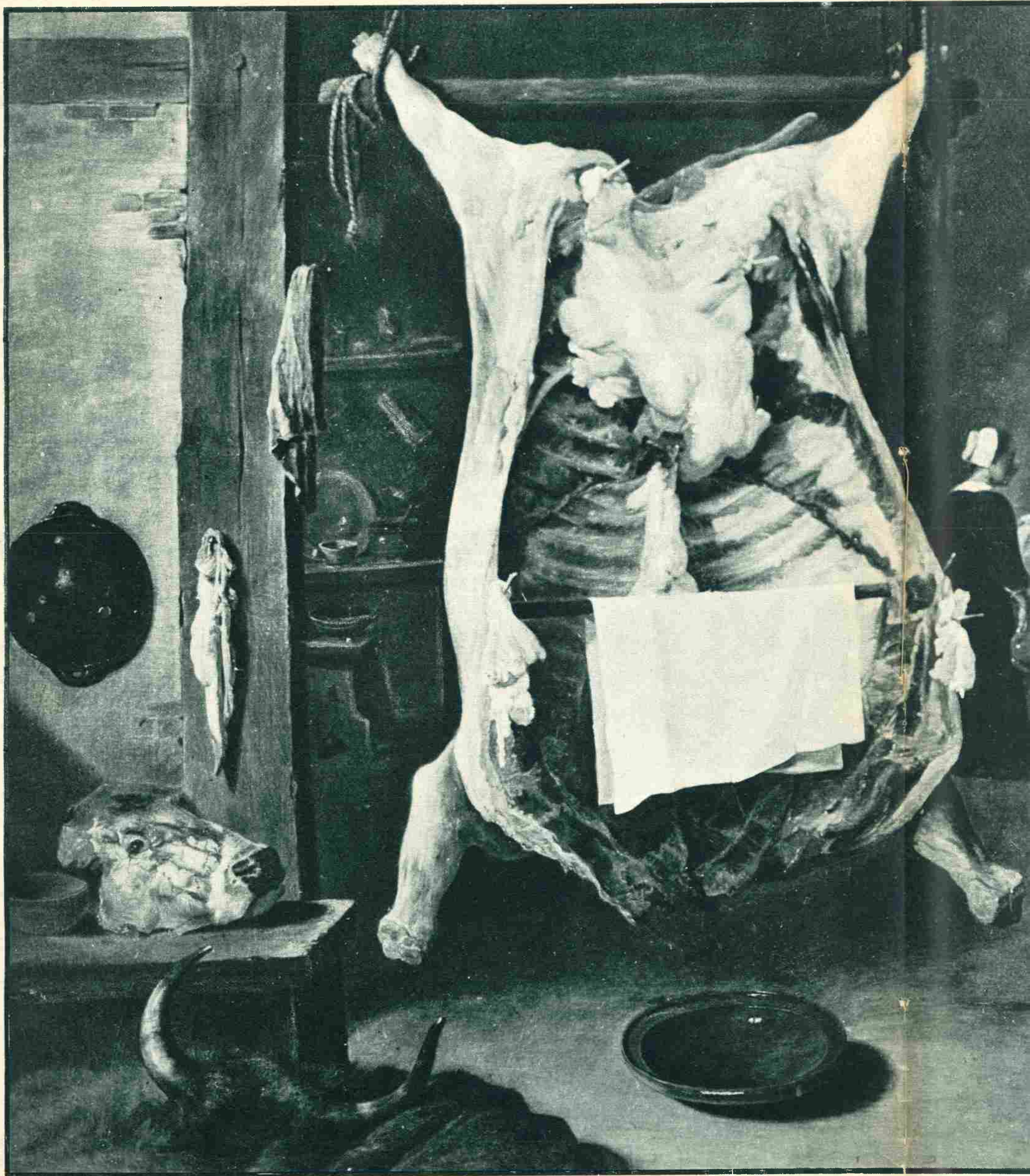

Een vervanging van Nivea is niet moge-
lijk; noch „luxe” cremes, noch namaak-
soorten kunnen haar plaats innemen.

Prijzen van NIVEA:

in doozen van 20 tot 90 cents
in tuben van 35 en 55 cents

NIVEA — de eenige huidcreme, die Eucerit bevat

DE SLACHT

DE SLACHT

Naar het schilderij van David Teniers (1610-1690)

De dwaasheid van een rijk man

door

CONCORDIA MERREL

De vorige roman van deze bekende Engelsche schrijfster, welke ongeveer een jaar geleden in de veertiendaagsche serie van de Hollandsche Bibliotheek verscheen, werd door onze talrijke lezers met buitengewone tevredenheid ontvangen. „Om het geld getrouwd” kon terecht een van onze goede vondsten genoemd worden. — De verhaaltrant van Concordia Merrel is vlot, ze zorgt steeds voor een interessante verwikkeling en weet het publiek door de mooie uitbeelding van haar karakters te boeien. Haar nieuwste roman „De dwaasheid van een rijk man” waarborgt ons — wij verzekeren het U bij voorbaat — een succes. Dit beteekent, dat wij U een roman aanbieden: spannend, leerrijk en verpozend. Wij leggen er nogmaals den nadruk op, dat geen van de romans van de Hollandsche Bibliotheek in Holland ooit van te voren in druk is verschenen. De publicatie-rechten van onze vertellingen worden geregeld tegen hooge kosten verkregen; zij vermijden hierdoor onzen abonnees romans te brengen, welke soms jaren geleden in verschillende oplagen zijn uitgekomen. Een methode, die nog al eens door onze concurrenten en navolgers wordt toegepast en waartegen wij herhaaldelijk gewaarschuwd hebben. „De dwaasheid van een rijk man” — onze nieuwste roman — behelst de geschiedenis van een boekhouder, die, valsch beschuldigd, eenige jaren in de gevangenis doorbrengt en later, rijk geworden, wraak neemt op zijn vroegeren patroon. Hij trouwt de dochter van zijn directeur onder een anderen naam en vertelt haar op den dag van het huwelijk, dat hij haar niet uit liefde maar uit haat getrouwd heeft. Zoals U ziet, een prachtig gegeven, door Concordia Merrel zeer knap behandeld. Wij laten hier een gedeelte volgen van het onderhoud tusschen het pas gehuwde echtpaar, een der hoofdmomenten uit dit prachtige boek hetwelk voor onze lezers beschikbaar gesteld wordt tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent voor een ingenaaid, of 70 cent voor een gebonden exemplaar in luxe prachtband. Onze bezorgers zijn verplicht U geregeld onze premieboeken aan te bieden, denkt daaraan. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot 22½ of 80 cent, resp. voor een ingenaaid exemplaar of een gebonden in luxe prachtband.

Hij greep haar bij de polsen en duwde haar van zich af. Zij viel hevig verschrikt terug in een stoel. Toen zij de uitdrukking van zijn gelaat zag, durfde zij nauwelijks adem te halen.

„Jim,” riep zij uit. „Wat is er? Wat is er gebeurd? Jim wat heb ik gedaan?”

„Jij hebt niets gedaan.... Ik zelf heb iets gedaan.... Kijk mij niet zoo aan, Lucy.” Zijn stem klonk schor en gebroken.

„Jim,” zij sprak den naam fluisterend uit, „houd je.... houd je niet meer van mij?”

Er heerschte een oogenblik doodelijke stilte. Toen antwoordde hij — en de woorden kwamen langzaam en koel over zijn lippen:

„Ik heb je nooit liefgehad.... Ik heb een haat tegen je familie....”

De openbaring, die hij haar thans deed, had vanzelfsprekend oorspronkelijk niet in zijn bedoeling gelegen. Zijn plan was geweest, langzaam te werk te gaan en het gunstige oogenblik af te wachten, waarop hij het meest van zijn triomf zou kunnen genieten. Zijn huwelijk met de dochter van John Gresham was slechts het begin geweest van een reeks plannen, die in hun totaal de vergelding moesten brengen voor al het onrecht, dat hem was aangedaan. Hij had zijn plannen zorgvuldig uitgedacht, met de grootste omzichtigheid had hij de eerste pogingen ondernomen. En thans was het net of hij spijt gevoelde. En waarom? Omdat hij

zoo dwaas was, zich door haar te laten ontroeren; omdat hij zoo dwaas was, zich te laten beïnvloeden door haar jeugdige onbevangenheid, door haar lief-talligheid; omdat het sluiten van een deur hem het gevoel had gegeven, iemand moedwillig in een val te hebben gelokt....

De immer onberekenbare factor, het persoonlijk gevoel, was plotseling in den strijd verschenen en hij was er niet op voorbereid geweest.

Al deze gedachten gingen hem bliksemsnel door het hoofd, toen hij Lucy aanzag, die op haar beurt, ontzet en ongeloovig, hem aanstaarde.

„Jim,” vroeg zij op zachten toon. „Dat is niet waar, hè? Ik.... heb het toch verkeerd verstaan?”

„Het is waar,” zei hij hardnekkig, sprekende tusschen opeengeklemd tanden.

„Dat je mij niet liefhebt?” Het wilde nog niet tot haar doordringen.

„Dat ik je niet liefheb,” antwoordde hij.

„En.... dat dit ook nimmer het geval is geweest?”

„En dat dit nimmer het geval is geweest.”

Zij zag hem nog een oogenblik aan, slaakte toen een diepen zucht en streek met bevende hand over haar voorhoofd.

Zelfs nu nog, dacht hij, zou het niet te laat zijn de verschrikkelijke waarheid in te trekken, haar den schok, die haar was toegebracht, te doen vergeten, door onder het fluisteren van woorden van liefde het in hem gestelde vertrouwen weer te herwinnen. Want zij geloofde nog steeds niet, dat het waar was. Nóg bestond de kans, dat hij zijn plannen zou kunnen uitvoeren, zooals hij zich die oorspronkelijk had voorgesteld. En onder den invloed van zijn zucht naar wraak en vergelding onderging hij de opwelling, haar in zijn armen te nemen en haar te zeggen, dat het een on gepaste grap was geweest, iets dat hij zich had veroorloofd om haar op de proef te stellen. Hij wilde haar kussen om op die wijze alle ontsteltenis uit haar oogen te doen verdwijnen.... Doch hij deed het niet. In plaats hiervan zei hij:

„Het is me ernst.... Je kunt mij gelooven.”

„Indien je liefde voor mij slechts een leugen is geweest.... hoe kan ik dan gelooven in al het andere, dat je mij zegt?” riep zij uit, terwijl zij hem met haar kleine handen bij de breede schouders greep.

„Jim, zeg dat het niet waar is. Zeg, dat je mij zooiets niet hebt aangedaan. Zeg, dat je mij liefhebt.... dat al de liefde, die ik meende tot dus-verre van je te hebben ondervonden.... waar is.”

Onbewogen bleef hij onder haar aanraking; het was een kans, die hem door haar zelf werd geschonken, doch hij maakte er geen gebruik van. Hardnekkig antwoordde hij:

„Het is niet waar geweest.”

„Jim, je weet niet, wat je zegt! Je weet het niet.... Jim, wil je mij dus zeggen, dat het al de keeren, dat je mij in je armen nam.... een leugen was? Dat elke kus van jou.... een leugen was? Jim, dat kón niet waar zijn....” De woorden weerklonken als kreten van diepe wanhoop van haar lippen: kreten, waarop voor hem al heel gemakkelijk te antwoorden zou zijn geweest. Hij behoefde haar slechts in zijn armen te nemen en opnieuw een leugen te vertellen.... Doch dit was hem onmogelijk. Zijn persoonlijke tegenzin in dergelijke daden was grooiter dan hij zich ooit had kunnen indenken. Hij maakte zich van haar los en deed een paar stappen achteruit.

„Ik meen het volkomen,” zei hij.

Een doodelijke bleekheid overtrok haar gelaat, zoodat hij vreesde, dat zij zou bezwijmen. Doch dit geschiedde niet. Zij bleef doodstil staan, boog toen het hoofd en verborg haar gelaat in de handen.

Het diepe stilzwijgen, dat zij bewaarde, was onwezenlijk. Minuut na minuut verstreek, zonder dat zij zich verroerde; hij hield zijn donkere oogen gericht op haar gebogen hoofd.

Eindelijk hief zij het hoofd langzaam op en ze zag hem met een bleek, vertrokken gelaat aan.

„Dan moet ik wel aannemen,” zei zij toonloos, „dat het waar is.... ik moet het nu wel gelooven.”

De verandering, die zij vertoonde, was angstwekkend. Alle leven scheen uit haar oogen verdwenen, alle klank uit haar stem. Het was of die minuten van stilzwijgen in haar de jeugd hadden gedood. Uiterlijk was zij hetzelfde, doch in haar geest moest de verandering ontzaglijk zijn geweest. Met een enkel woord had hij haar van alles beroofd. Het gaf hem een gevoel alsof hij een weerloos kind met de vuist in het gezicht had geslagen.

„Maar Jim,” vervolgde zij met toonlooze stem. „Waarom? Waarom, Jim? Waarom heb je mij zooiets aangedaan? Wat heb ik jou gedaan, dat je mij op zulk een wijze hebt willen treffen?”

„Je bent de dochter van John Gresham,” antwoordde hij langzaam.

„Wat heeft hij je dan gedaan? Jim, dat moet je me vertellen. Je kunt mij zooiets niet berokkenen en mij omtrent de oorzaak in onzekerheid laten. Je kunt dergelijke verschrikkelijke dingen niet zeggen, zonder er een verklaring voor te geven. Je moet het mij vertellen. Wat heeft vader gedaan?”

De immer eendere, toonlooze klank in haar stem scheen op zijn zenuwen te werken. Haar onwezenlijke kalmte was iets, dat hij niet had verwacht. Wat had hij dan wél verwacht?.... Hij wist het niet.... In elk geval had hij niet voorzien, dat hij de volgorde van zijn plannen geheel zou wijzigen, ze misschien niet eens ten uitvoer zou kunnen brengen. Doch het was nu gebeurd. Iets, voor hem zelf onverklaarbaar, had hem er toe gedreven op deze wijze te handelen, hoewel het in den grond van de zaak tegen zijn wil indruischte.... Er klonk een zekere onverschilligheid in zijn stem, toen hij antwoordde:

„Herinner je je nog, dat je mij vertelde over dien man, die een klerk had beroofd en daarvoor de gevangenis was ingegaan?”

Zij durfde nauwelijks te ademen, als had zij een vermoeden wat er thans zou volgen. Zij knikte slechts.

„Herinner je je ook, dat je hem „afschuwelijk” vond?” vroeg hij verder.

„Ja.”

„En dat hij daarvoor op een of andere wijze moest worden getroffen, moest boeten?”

„Ja.”

„Welnu, die man ben ik.”

Er heerschte een stilte. Haar oogen bleven op hem gericht, doch hij kon er niet in lezen, wat er in haar omging. Of zij geschokt was door het nieuws, dat hij haar had verteld, kon hij niet vaststellen. Misschien was het onmogelijk, na al hetgeen er reeds door hem was onthuld, dat zij nog dieper geschokt werd. Zij bleef zóó onbewogen, dat hij herhaalde:

„Ik ben die man.”

„Welnu,” zei zij op vreemden, afgemeten toon, „als je zelf zegt, dat je die man bent, dan moet ik het wel gelooven. Na vanavond veronderstel ik, dat het mij niet meer moeilijk zal vallen in de ongerijmdste dingen te gelooven. Jij bent dus die man. Ik begrijp het nog niet.... Misschien ligt dat aan mij. Maar waarom ben je met mij getrouwd, Jim?”

„Om het hun terug te kunnen betalen.” IJzig koel klonken deze woorden uit zijn mond.

„Vader?” vroeg zij.

„En — Ames.”

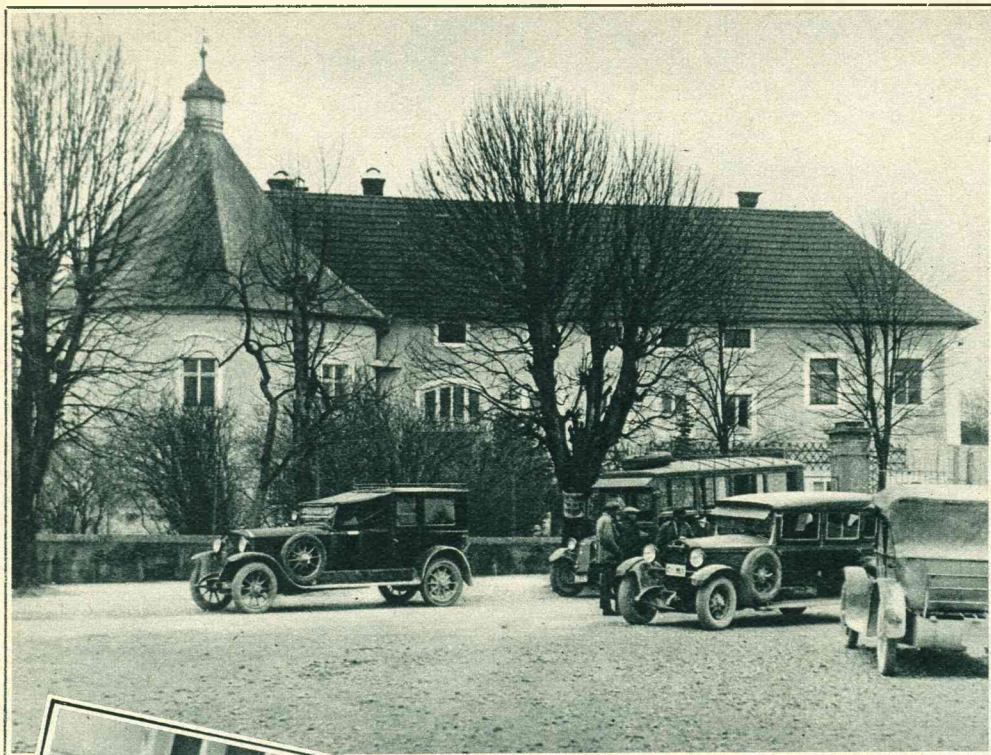
„O.... ja.... ik begin het te begrijpen....” Zij streek met haar hand over de oogen.

„Zij hebben mij drie jaar de gevangenis in laten gaan,” zei hij met schorre stem.

Een laatste waarschuwing

aan al degenen die er nog prijs op stellen vóór Kerstmis in het bezit te komen van ons schitterend Kerstboek, waarbij behooren 2 losse kleurplaten en een prachtige, in drie kleuren uitgevoerde losbladige wandkalender, dat zij zich moeten haasten deze begerenswaardige premie aan te schaffen bij den bezorger, agent of op onze Hoofdkantoren.

U weet het: alles tezamen slechts 80 cents. — Franco per post 90 cents.

De particuliere woning, die de wonderdokter zich deed bouwen.

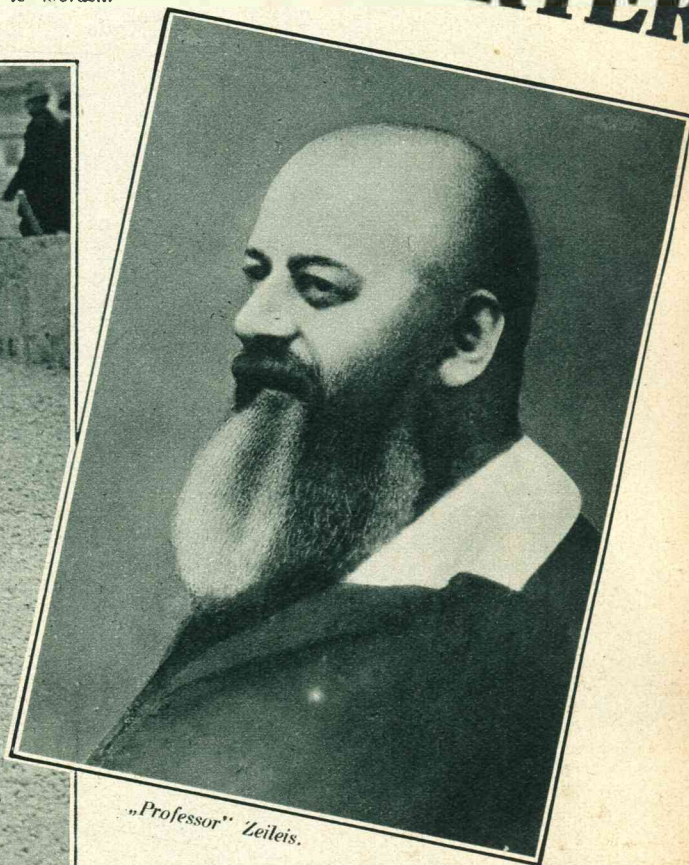
Twee blinden, die zich ook aan de „bestraling” willen onderwerpen, maar er weinig baat bij zullen vinden.

BIJ DEN WONDERDOKTER

Iederen morgen wacht een groote schare zieken om binnengelaten te worden.

Tot voor kort was het Oostenrijksche dorpje Gallsbach even onbekend als het een of andere gehucht in Marokko of Finland, maar sinds de wonderdokter dit plekje tot zijn woonstede heeft verkozen, stroomden zieken bij hondertallen daarheen. Zeileis heet de man en hij werkt uitsluitend met „stralen”, om de lijdende mensheid van haar kwalen te genezen. Bezit hij werkelijk krachten, die hem in staat stellen verlichting of genezing aan de stumperds, die van heinde en verre gestrompeld komen, te brengen? Wie zal zeggen hoeveel de suggestie hier vermag! Eén ding is zeker: de titels professor en dokter, die Zeileis zich toeëigent, zijn zijn rechtmatig bezit niet. Intusschen vaart de wonderdokter er wel bij; hij verdient geld als water. De wereld wil nu eenmaal bedrogen worden.

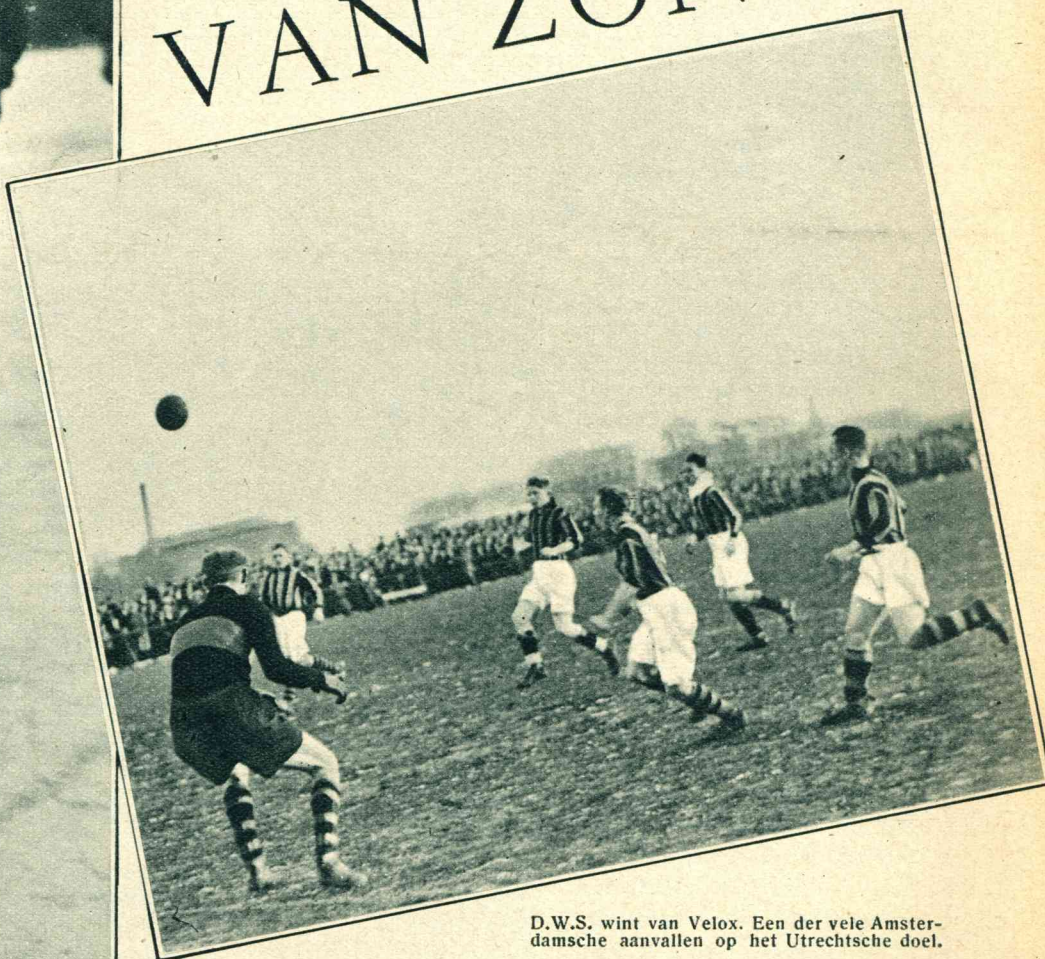
„Professor” Zeileis.

Een kreupel meisje wordt door haar zusje naar het sanatorium van „Zeileis” gereden.

SPORT VAN ZONDAG

De belangrijke 2e klas-wedstrijd tusschen D.W.S. en Velox eindigde in een éclatante overwinning voor de Amsterdammers. Het 1e doelpunt van D. W. S.

D.W.S. wint van Velox. Een der vele Amsterdamsche aanvallen op het Utrechtsche doel.

Niet zoodra heeft het eenige nachten gevoren, of de „ijzers" worden aangeboden. Aardig kiekje genomen op de ijsbaan te Bussum.

Ondanks het harde terrein en de koude werd er nog tusschen D. T. V. en Blauw Wit gekorfbald. De thuisclub, wier korf op dit plaatje in gevaar is, verloor met 5-1.

Hilversum en Stormvogels deelden te IJmuiden broederlijk de puntjes. Spelmoment uit dezen weinig fraaie wedstrijd

Keeper Hiden van Oostenrijk onderschept een Engelschen aanval in den landenwedstrijd Engeland-Oostenrijk, die door de Engelschen met 4-3 gewonnen werd.

Gevaarlijk moment voor het Engelsche doel in de internationale ontmoeting tusschen Engeland en Oostenrijk.

JEUGD-LIEFDE

Door Hans de la Rive Box

Toen Klaartje en Tony samen in de vijfde klasse van de H.B.S. zaten, waren allen 't er over eens geweest, dat ze zoo'n aardig paar vormden. Tony was voorzitter van den leerlingenraad en erg getapt. Hij wasforsch en groot, altijd haantje de voorste, doch nooit opdringerig. Hij was gezien bij de leeraren en feitelijk had hij geen vijanden. Klaartje was een tenger meisje van zestien lentes, 'n beetje eenzelvig, een beetje schuw bijna, maar erg verliefd op Tony. Eigenlijk was Tony ook dolverliefd op Klaartje, doch hij had andere dingen aan 't hoofd en omdat hij pas zeventien was, waren zijn gedachten nooit speciaal bij het meisje. Alleen op de schoolavondjes met bal na danste hij meer met haar dan met andere meisjes en steeds viel het dan op, hoe volkomen zij bij elkaar pasten.

Pas toen Tony met zijn eind-examen in zijn zak voor twee jaren naar Londen vertrok, om bij een broer van zijn moeder in een groote exportzaak te komen, ging hij flauw beseffen, dat hij Klaartje een beetje miste en dat besef werd sterker, toen hij op een briefje aan haar antwoord kreeg. Ze bleven druk correspondeeren, zonder ooit op hun gevoelens voor elkaar in te gaan, doch door die correspondentie werd de band inniger. Klaartje hield hem op de hoogte van de gebeurtenissen in haar woonplaats en omgekeerd vertelde hij in zijn brieven van zijn werk, zijn club en zijn vrienden.

Reeds heel jong was Tony een beetje excentriek geweest in zijn doen en laten en dit werd gaandeweg sterker naar mate hij ouder werd. Hij kon soms verrassend uit den hoek komen, was steeds origineel, en menschen, die hem niet kenden, vroegen zich dan wel eens af, of hij wel heelemaal normaal was. Ook in zaken verschildte hij van anderen en na die twee jaren, toen hij voor een maand naar Holland zou gaan, was zijn toekomst verzekerd. Zijn oom zag een uitstekende kracht in hem en stelde hem reeds op achttienjarigen leeftijd tot chef aan van de afdeeling expeditie, waar veertig man personeel werkte.

Tony vertrok geen spier van zijn gezicht, toen hij het hoorde, doch zijn oom, die hem langzamerhand goed kende, wist dat zijn neef heel blij was met deze geweldige promotie.

Terug in Holland was zijn eerste gang naar Klaartje. Ze was gerijpt tot een aantrekkelijke jonge vrouw, die nog even eenzelvig was als op school. Ze trachtte geen oogenblik haar blijdschap met zijn terugkomst

te verbergen en als Tony 't niet steeds zoo druk had gehad met het vertellen van zijn werk en de zaak in Londen wanneer ze samen waren, dan zou hij misschien ontdekt hebben, dat haar oogen veranderd waren. Er was een hongerige uitdrukking in gekomen, een blik vol aanbidding en liefde.

Maar Tony, die al zijn vroegere vrienden moest opzoeken en zijn leeraren en familieleden, had veel minder tijd voor Klaartje, dan hij gedacht had. Toch was zij steeds het centrum van zijn gedachten nu, en een schoolvriend, die nu student was en juist „groen” liep en die van Klaartje verklaarde, dat zij een suffe, saaie meid was, zonder vriendinnen, kreeg onmiddellijk na deze woorden van Tony zoo'n muilpeer, dat hij het geraden achtte de beenen te nemen.

De maand vloog om en op den avond van hun afscheid, toen Klaartje nog stiller was dan anders, voelde Tony zich heelemaal niet lekker. Het was of er een prop in zijn keel zat. Hij wilde haar zoo graag vertellen, dat ze alles voor hem was, doch hij wist niet, hoe te beginnen en nu stond hij met den mond vol tanden. Tony, die anders met de meeste drukte zijn meening wist te verkondigen. En op het laatste nippertje gaven ze elkaar een warme hand en hij zei: „Dag Klaartje,” en zij zei: „Dag Tony,” en toen vertrok de trein. Ze wuifden tot ze elkaar niet meer zagen en terug in Londen schold Tony zich uit voor den grootsten kaffer, die er bestond en Klaartje hilde zich 's avonds in slaap.

* * *

Ethel Pinton was wat wij noemen een vlotte meid. Ze was een beetje nuffig, heel charmant en slank. Ze zwom als een rat, ze tenniste en ze reed paard op het uitgestrekte landgoed van haar rijken pipa.

De bruid.

Tony leerde haar kennen op een society-bal. Ethel palmde hem meteen in. Voor het eerst van zijn leven leerde hij de zaligheid van twee zachte lippen kennen. Ze reden in haar two-seater en ze nam hem mee naar huis, waar hij werd voorgesteld aan haar ouders.

Hij was toen twintig en zij achttien. Ze was spontaan en opgewekt en heel mooi met haar aschblond haar. Ethel kende geen zorgen en Tony en zij ontmoetten elkaar vaak. Zijn correspondentie met Klaartje hield plotseling op.

Lang duurde de vriendschap met Ethel echter niet. Toen ze niet meer zoo spontaan en enthousiast was, kreeg hij in de gaten, dat zij erg veel belangstelling voor een ander had, een jong officier, en hij ontdekte met eenige verwondering, dat hij best zonder haar gezelschap kon.

Van zelf gingen zijn gedachten weer naar Klaartje. Hij was nieuwsgierig, hoe het met haar ging. Hij wierp al z'n koffers overhoop om haar laatste brief te vinden en toen hij tot de ontdekking kwam, dat hij dezen verloren moest hebben, ging hij bij het raam staan en kwam er een vreemde uitdrukking in zijn oogen. In vijf maanden had hij niets van haar vernomen.

Hij schreef haar een langen brief, waar feitelijk niets in stond. Hoe ze het maakte? En ze schreef een kort briefje terug. O, ze maakte het heel goed, bedankt voor de belangstelling.

Tony snoof eens, toen hij de betekenis van dat briefje begreep. Hij belde zijn oom op en deelde hem mede, dat hij onmiddellijk naar Holland moest en drie dagen zou wegblijven. Een K.L.M.-toestel bracht hem naar Schiphol en met den trein reisde hij naar het dorpje.

Klaartje was niet thuis. Het viel hem op, dat haar moeder grijs was geworden. Ze verzocht hem binnen te komen, doch hij schudde het hoofd en vroeg waar Klaartje heen was.

„Naar de Frederiksen, met Jan,” zei de moeder.

„De Frederiksen,” peinsde Tony en toen herinnerde hij zich die familie. Geschikte lui.

„Wie is Jan?” vroeg hij vervolgens, met zijn hoed in de hand.

„Jan?” herhaalde de moeder, een beetje meewarig glimlachend. „Dat is toch haar verloofde?”

„O ja,” zei Tony en vertrok.

Hij zwierf een kwartier om de villa van de Frederiksen en eindelijk wandelde hij den tuin in. Voor het huis stonden twee rijwielen. Met een schok van aandoening herkende hij onmiddellijk de groengebiede fiets van Klaartje. Hij herkende zelfs de bel op het stuur, die hij er zelf jaren geleden opgeschroefd had en hij kreeg een heel gek gevoel in zijn keel. Zoo zuinig, als die Klaartje toch steeds geweest was... Hoe lang was hij nu al in Londen? En een beetje bitter herinnerde hij zich enkele „lollige” avondjes met de club, wanneer ze op geen pond sterling kéken. En hij dacht terug aan Ethel met haar smeekende oogen, als ze haar zinnen gezet had op een erg dure doos bonbons, wanneer ze samen winkels gingen „kijken”.

Tony schrok op door voetstappen. Het volgende oogenblik zag hij een jongeman van zijn leeftijd.

„Guus!” zei hij, een schoolmakker herkenkend. „Wat toevallig.”

„Hallo die Tony,” zei Guus. „Ga je ook naar de Frederiksen?”

„Misschien,” zei Tony en greep Guus bij de schouders. „Zeg 's op, weet je ook wie die Jan is, waar Klaartje mee verloofd is?”

„Tja...” deed Guus en kleurde. „Jan Krijns, je weet wel...”

„Die schobbejak,” zei Tony giftig. „Met z'n centen. Zeg op, Guus, staat het in verband met Klaartje's vader?”

„Hoe weet je dat?”

„Ik veronderstelde het,” zei Tony, diep adem-

halend. Plotseling kreeg hij een beklemmend voor gevoel. „Ze zijn... ze zijn toch nog niet getrouwd?”

„Volgende week Donderdag,” zei de ander, zich los rukkend; „Je doet me stikken, Tony. Wat mankeert je?”

„Sorry,” zei Tony en belde aan. Hij begreep alles. Klaartje's vader stond in de schuld bij Jan Krijns. Hij vloekte zachtjes, het luchtte op. Krijns, bijna veertig, gierig als een vrek, stónk eenvoudig van het geld. En Klaartje... die bedeesde goedhartige Klaartje...

„Open die deur!” riep hij driftig, toen het wachten hem wat te lang begon te duren.

De deur ging open en Tony schoot als een bal naar binnen. Toen stond hij in den salon, waar de hele familie Frederiksen aanwezig was.

Mijnheer Frederiksen was notaris, dus het ging er nog al deftig toe. In een Chesterfield, heel nietig, heel tenger en onuitsprekelijk zielig, zat Klaartje. Vóór den halven kring, door de aanwezigen gevormd stond Jan Krijns. In de linkerhand hield hij een sigaar, in de rechter een blaadje papier en met zijn zalvende stem zei hij: „Ik neem vijf volgauto's, dunkt u niet? En het diner in „De Doelen”, wel het beste restaurant, dunkt u niet? En...”

„Mij dunkt...” kuchte de notaris langzaam.

Tony stond in de deuropening. Hij wierp z'n hoed op een stoel en liep met vier groote stappen naar

Op den drempel van het geluk.

het stille figuurtje in den Chesterfield. De notaris zweeg ineens, de heele familie kreeg een schok van verbazing en Jan Krijns rekte zijn dunnen hals.

„Mee jij!” zei Tony koel. Toen pas keek Klaartje op. Het licht viel op haar smal gezichtje en op haar oogen.

„Tony!” riep ze juichend en met een snik: „O Tony.”

„Mee jij!” herhaalde Tony en greep haar polsen. Hij nam haar in zijn armen, omdat ze door de emotie niet de kracht had te loopen. Met haar kleine witte handen stijf om zijn hoofd liet ze zich met gesloten oogen door hem dragen en alleen in het voorbijgaan zei Tony, heel beleefd, tot den notaris: „Ik kom u morgen mijn verontschuldiging aanbieden.”

„Ho daar!” schreeuwde Jan Krijns, bleek als een doode. Zijn dun lichaam zwaaide heen en weer, alsof hij zou doorknaken. Maar Tony was al bij de deur. Alles had geen twee minuten geduurd. Hij negeerde Guus en het dienstmeisje en zette Klaartje pas buiten in den tuin op den grond.

„Overmorgen trouwen we,” zei hij, heel hartelijk. „Huil je? Waarom?”

„O, Tony...” snikte ze.

„Vergeet je fiets niet,” zei meneer Tony zake-lijk. „Die heeft óók geld gekost.”

THERMOGÈNE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en **STEKEN** in de **ZIJ.**

Doozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

VOOR DAMES VAN 6
... EN 60 JAAR

PER KNOT VAN
100 GRAM
34 ct.

Everlasting kent geen leeftijd. Wat is snoeziger
dan baby's jurkje, waar U al Uw liefde in mee-
breide? Wat is bekoorlijker dan de jumper, die
U zoo fleurig, zoo stemmig, zoo ondeugend of zoo
zedig breide, als U zelf vindt, dat bij Uw type
zou passen? Ja, Dames van 6 en van 60 jaar zien
er op haar best uit in Everlasting!

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.-B.)

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Zijt gij reeds abonnee van
dit blad? ... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

WINTER IN ZWITSERLAND

LENK

Berner Oberland, 1100 Meter boven de Zee
Ideale wintersportplaats van den eersten
rang. — Prachtige skivelden.

Sport-Hotel WILDSTRUBEL

Familie-hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort.
Kamers met str. water en badkamer. Mooie ijs- en
lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming van
frs. 10.50 af. Prospectus. E. BURKHALTER

Geheele familie leed aan indigestie.

Nu weer plezier van ons eten.

Een moeder van vier kinderen
schrijft ons:

„Ik zelf en mijn vier kinderen hadden
allen voortdurend last van rugpijn,
maagzuur en andere gevolgen van een
slechte spijsvertering. Wat ik ook at,
ik kreeg steeds maagpijn. Maar sinds
we nu Kruschen Salts gebruiken (de
afgelopen drie maanden) kunnen wij
alles eten en hebben allen veel meer
plezier van ons voedsel. We hebben
nu geen van allen een spoor van
maagzuur of pijn meer. Ik vind het
een schitterend middel, zonder eenige
hinderlijke uitwerking. Wat we ook
zouden moeten missen, we zouden
noot meer buiten Kruschen willen.”

(Mevr.) M. K.

Kruschen Salts neutraliseert spoedig
het maagzuur, ontleent het alle
kwellende eigenschappen en verwij-
dert het zachtjes en volkomen uit het
lichaam. De dagelijksche kleine dosis
Kruschen is een zachte, natuurlijke
aansporing voor maag, lever, nieren
en ingewanden om weer naar be-
hooren te functioneeren, en voor-
komt daardoor dat het schadelijke

maagzuur zich ooit weer kan op-
hoopen. Dan zult u geen last meer
hebben na uw maaltijden. Kruschen
Salts maakt en houdt u inwendig rein.
Verfrischt en versterkt bloed, van
alle onzuiverheden bevrijd, stroomt
naar elk deel van uw lichaam. Er
zullen geen klachten meer zijn, geen
pijnen meer. Maagzuur behoort dan
tot het verleden en is slechts gewor-
den tot 'n onaangename herinnering.
U zult zich wonderlijk energiek en
flink voelen; zoo gezond en op-
wekt als u zich bij mogelijkheid maar
voelen kunt.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon. Stralende ge-
zondheid voor één cent per dag.
Imp: N. V. Rowntree Handels Mij.,
Heerenrecht 209, Amsterdam C.

Een kostbaar bezit

is een doos of tube
„Zij“-crème. Zij be-
schermt Uw gelaat
even afdoende tegen
guur herfstweer of
felle winterkou als een
warme bontmantel
het Uw lichaam doet.

Doozen van 20-30-60 ct.
Tuben van 30-45-75 ct.

Aambeien

In- en uitwendige, zowel
bloedende als blinde aambeien
worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig.
Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar
in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

De Godin der duizend Katten

DOOR

LUDWIG VON WOHL

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Frank Norton heeft van de Engelsche en Egyptische regeeringen verlof gekregen om een jaar lang onder de inboorlingen te Cairo te leven. Hij verhuurt zich als gids om vreemdelingen rond te leiden. De Syriër Habib Effendi brengt hem in kennis met den Zweed Timskjöld en verzoekt hem dezen jongen man te brengen naar de geheimzinnige „Tsar” in het huis van Mahmoed Bey. Norton, die den naam van Kelad ben Shorak heeft aangenomen, stemt na eenige aarzeling toe. Ze begeven zich er heen in gezelschap van een jong meisje, miss Hilgen, dat door Timskjöld het hof wordt gemaakt. Zij slagen er in de „Tsar”-plechtigheid in het geheim te volgen. Nymet Teridek, de schoone Egyptische, echtgenoot van Mahmoed Bey, wil de liefde van haar heer terug winnen; er wordt van haar geëischt, dat een offer zal worden gebracht. Tijdens de wreede Tsar wordt het gezelschap echter ontdekt. Juffrouw Hilgen wordt ontvoerd en nu beginnen Kelad en Timskjöld een wilde jacht om haar op te sporen. Zonder resultaat zoeken de beide mannen haar in een door een Italiaan gedreven café. Er zijn echter aanwijzingen, dat juffrouw Hilgen in een pak verpakt naar een onbekende plaats is vervoerd. Tijdens een onderzoek in het huis van Nymet Teridek maken zij nader kennis met deze vrouw. Doch ook zij kan of wil geen inlichtingen geven. Daarna brengt Kelad een bezoek aan M'wena, de oude oppas-seres, die de „Tsar” heeft geleid. Hier komt hij op het vermoeden, dat juffrouw Hilgen geofferd zal moeten worden aan de godin der heilige dieren, als slachtoffer van een fanatieke godsdienstige sekte. De oude heks tracht tevergeefs Kelad te hypnotiseeren. Kelad legt nu zijn vermoeding af en speurt als Frank Norton verder. Hij laat zich aan Timskjöld, die hem niet herkent, voorstellen en bemerkt, dat de Zweed onder hypnotischen invloed van Nymet Teridek is geraakt, die hem belet zelfstandig te handelen. Met behulp van een zakken-roller weet Norton een aan Nymet Teridek geadresseerden brief te onderscheppen, waarin een mededeeling voorkomt betreffende een zending naar de stad Luxor. Later staat in de bladen het bericht, dat een kist onderweg naar Luxor gestolen is. Norton vermoedt dat een bende, waarvan de Tsar-heks M'wena, Nymet Teridek en haar man Mahmoed Bey lid zijn, zich van de kist, waarin wellicht Miss Hilgen is verpakt, heeft meester gemaakt. Norton zoekt Nymet Teridek op en tracht van haar te weten te komen, waar Miss Hilgen wordt verborgen gehouden.

kleeren druppelde het water op de planken, dat was naar.

„Het was moord,” zei Nymet Teridek's stem op zeldzaam hoogen, gespannen toon. „Jullie hebt een moord gepleegd.”

„Ieder doet, zooals hij moet.” Dat was een man. Een man, dien ik niet kende.

Op handen en voeten sloop ik vooruit, en zag. Er waren acht mannen en de vrouw, die met groote angstige oogen tusschen hen in hurkte. Ze was merkwaardig veranderd, de koele, ironische, onbewogen Nymet Teridek.

Tusschen een spel met woorden en de werkelijkheid is inderdaad een groot onderscheid.

„De weg is vrij,” zeide de man weer, die daareven al gesproken had.

„Morgen zal de Meesteres der heilige dieren ons zien, en niet alleen ons.”

„De Meesteres der heilige dieren,” herhaalden de anderen op zachte, plechtige manier.

Aanhangers van een secte.

Ze noemden dat, wat voor hen heilig was, met een bijzonderen naam en een eerbied, die iets ontroerends zou gehad hebben, als er niet een ondertoon van begeerte in had meegeklonken. Ze waren als hongerlijders, die van een heerlijk feestmaal spreken.

Bovendien bedierf mijn pijnlijk hoofd iedere zachte opwelling en eischte voldoening. Maar daarmee moest ik nog wachten. Het een na het ander. Wie was toch die godin van hen, die Meesteres der heilige dieren? Er bestond een heele ris mogelijkheden.

„Jullie had geen moord mogen plegen,” zei Nymet Teridek weer en haar stem trilde. „Ik zal nooit vergeten, hoe hij stierf. Nooit in mijn leven zal ik dat vergeten.”

De mannen keken elkaar aan en lachten.

„Je bent dus nog nooit bij het offer geweest?” vroeg de eene.

„Je moet eraan wennen. Ook de dood kan schoon zijn.”

Weer lachten ze allen.

De reuzentempel van Luxor gleed aan het ge-ruischlooze schip voorbij als een spooksel.

En toen dreef de dakabije naar den oever toe.

Ik zocht dekking achter een houten gebouwtje op het dek, waarvan ik de bestemming niet begreep.

De mannen gingen aan land. De eene hielp Nymet Teridek uitstappen en bracht haar langs de helling naar boven op den straatweg. Ze scheen op hem te moeten steunen. En een, een enkele, bleef aan boord hurken en stak een steenen pijpje aan.

Toen gaf ik mij geen moeite meer, maar ging rustig op hem af.

„Ben jij het, Ali?” vroeg hij, zonder om te kijken. „Wat wil je hier nog?”

Toen kreeg hij een ferm tik op zijn achterhoofd en ging op zijn zij liggen.

„De een na den ander,” dacht ik en ontdekte daarbij een tamelijk diep zittende woede in mezelf.

Dat bewees, dat de zes maanden leven als in-boorling aan het afbrokkelen waren. De Europeaan kwam nu ook innerlijk te voorschijn en zette zich in beweging. Hij was razend om het heele geheimzinnige, griezellige, boosaardige gedoe, dat hem omgaf. Met een gezonde, solide woede. En hij besloot, de zaak te onderzoeken, terdege en grondig, als een man der wetenschap. Of als een kind, dat heel precies weten wil „wat erin zit”.

Ferm, grondig en terdege.

Ik sprong aan land.

XI. „SETI — SETI — DE EERSTE!”

Ik nam maatregelen.

Ik trok in het hotel mijn natte goed uit en mijn grijze, onverslijtbare sportpak aan, waar ik bijzonder veel van houd, omdat het ruimte heeft voor alle bewegingen.

Een heel arsenaal stopte ik in mijn zak: mijn browning, een paar dozijn patronen, wat watten, mijn zaklantaarn, een zakmes.

Dat was wel genoeg.

Halt, nog een stevige leeren riem, dat kon nooit kwaad. Ziezo.

Er werd geklopt.

Hassan kwam binnen, de kamerboy, wiens platte, glimmend zwarte neus letterlijk de heele ruimte tusschen zijn ooren in beslag nam.

„Wat is er, Hassan?”

Onder den zwarten neus ging een reuzenspleet open: Hassan grijsde.

„Mr. Timskjöld logeert in het Savoy-hotel,” zei hij, „ik heb hem gezien.”

„Goed, hier heb je wat.”

Hassan grinnikte vriendelijk tegen zijn shilling, groette en verdween.

Van het Winter-Palacehotel naar het Savoy-hotel is maar een paar minuten: Mr. Timskjöld was thuis.

Ik volgde den boy, die me zou aandienen, op de hielen, om een afwijzend antwoord te voorkomen, dat zeer wel mogelijk was.

Maar Mr. Timskjöld ontving me.

Volkomen apathisch, bleek, alsof hij in geen nachten geslapen had, gaf hij mij zijn hand. Hij scheen zich mij ternauwernood te herinneren, ofschoon ik hem toch pas voor een paar dagen de ergste en scherpste waarheden gezegd had. Ook nu maakte ik ondanks alles geen omwegen.

No. 8

Goed — ik zal het anders vragen. Waar is Miss Hilgen?”

Ze glimlachte weer.

Meer dan ooit herinnerde ze mij aan het smalle gezicht met de prachtige lange oogen van Prinses Nofert. Maar haar glimlach had niets van de teere, ontroerende schoonheid der arme, kleine koningin van Egypte. Hij was als 'n booze, koude grimas en wekte een andere herinnering, die me nog tegenwoordig heele nachten in mijn droom vervolgt.

Als de maan boven Gizeh opgaat en het starre, steenen gelaat van de Sphinx beschijnt, dan glimlacht de Sphinx. Dat is ontzettend en ik heb moedige mannen bij dat gezicht bleek zien worden en zelfs op de vlucht zien slaan. Een weerkaatsing van dezen hoonenden glimlach, die als 't ware uit den diepen afgrond kwam, was het antwoord van Nymet Teridek.

„Antwoord!” zei ik ruw. „Lang genoeg heb ik mijn tijd verloren.”

Haar glimlach werd nog dieper.

Ik wilde juist woedend losbarsten toen ik achter mij geruisch hoorde.

Ik draaide mij om.

Een tamelijk groote dakabije met hooge boorden kwam in volle vaart op ons af.

Zagen ze ons niet?

Of.... of....

Toen sprong de Egyptische plotseling op en uitte een schellen kreet.

Een paar seconden later was de boeg van de dakabije hoog boven mij.... ik zag nog, hoe een dozijn handen zich naar Nymet Teridek uitstrekten, en kreeg toen een geweldigen slag op mijn schedel.

Tegelijkertijd een knarsend gekraak.

De dakabije had onze boot middendoor gesneden. Ik voelde water onder en boven mij. Dat was koud en gaf me mijn bewustzijn terug. Ik kwam weer aan de oppervlakte.

Mijn hoofd dreunde en alles draaide voor mijn oogen. Met inspanning van al mijn wilskracht bedwong ik een plotseling opkomend gevoel van zwakte en ging op mijn rug liggen. De dakabije was misschien dertig meter van mij af en keerde. Zes of acht hoofden waren boven de reeling zichtbaar. Ik dook terstond weer en zwom onder water op de dakabije af, die nu stil lag.

Ze zochten naar mij, ik moest bij het boven komen heel voorzichtig zijn. Zelfs wanneer ik niet zooveen een flinken mep met een roeispaan had gekregen, dan had ik toch niet zoo naef kunnen wezen om aan een toevallig rammen te gelooven. Integendeel, ik begreep nu de filosofische stemming van de lieve Nymet Teridek.

De dakabije, die ze vermoedelijk al van Cairo uit bij haar vrienden telegrafisch besteld had, was een beetje laat op het tooneel verschenen. En de pauze moest toch gevuld worden.... Ik kwam, om adem te halen, juist met mond en neus aan de oppervlakte, en zwom daarna weer onder water verder. Ze hadden mij niet gezien, en de dakabije zette zich nu weer heel langzaam in beweging. Ik kon me nog juist aan de houten reeling vastklemmen, en toen trok ze mij mee. Ik trok eerst het rechter-, dan het linkerbeen omhoog en begon zoo zachtjes mogelijk erop te klauteren.

Een vlugge blik overtuigde mij, dat er geen gevaar aan de lucht was. Toen sprong ik heel zacht op het dek.

Het was een vrij groot schip.

Deze mensen moesten niet krap in hun geldmiddelen zijn. Van den boeg af klonken stemmen. Ik sloop zoo zachtjes mogelijk naderbij. Van mijn

Hier helpt alleen ASPIRIN

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-buisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en oranjezakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

GELD 5-7 1/2 %

ook zonder borg van hypoth. Tijdel. bedr.-kapitaal, overn. en uitbr. v. zaken, afl. oude schuld, part. leeningen, ook kl. bedr. enz.

Deposito- en Credietbank
Goudscheisingel 129 - Rotterdam
Telefoon 12729.

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Onze Gratis- Ongevallen- Verzekering

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk maar zelden voorkomt!

De abonné's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hoge bedragen gaande tot

2000 Gulden

bij algeheele, levenslange invaliditeit. — Bij dood wordt den nabestaanden

600 Gulden

uitgekeerd, terwijl mindere bedragen worden betaald bij kleinere ongevallen.

Onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen!

Een voorbehoedmiddel tegen verkoudheid

heeschheid en catarrh zijn de uit de fijnste natuurproducten vervaardigde Wybert-Tabletten, die zelfs door de gevoeligste maag verdragen kunnen worden. Door de beschermende, verzachtende en verfrischende werking zijn ze buitengewoon geschikt voor de dagelijksche keelverzorging, die toch eigenlijk even noodzakelijk is als de dagelijksche mondverzorging.

Wybert is alleen verkrijgbaar in de blauw-wit-zwarte doozen met het bekende „drieruiten”-merk. Vraagt uitdrukkelijk Wybert, want alleen Wybert-Tabletten bezitten Wybert-eigenschappen. En bovendien: ze smaken uitstekend!

Wybert-Tabletten zijn buitengewoon zuinig in 't gebruik. Een doos van 65 cent met ruim 300 Wybert-Tabletten is voldoende voor een heele maand, wanneer U elken dag 10 tot 12 Wybertjes neemt. En de kleinere doozen kosten slechts 45 en 25 cent. Dat is toch goedkoop!

N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORF

Onze Magazijsen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

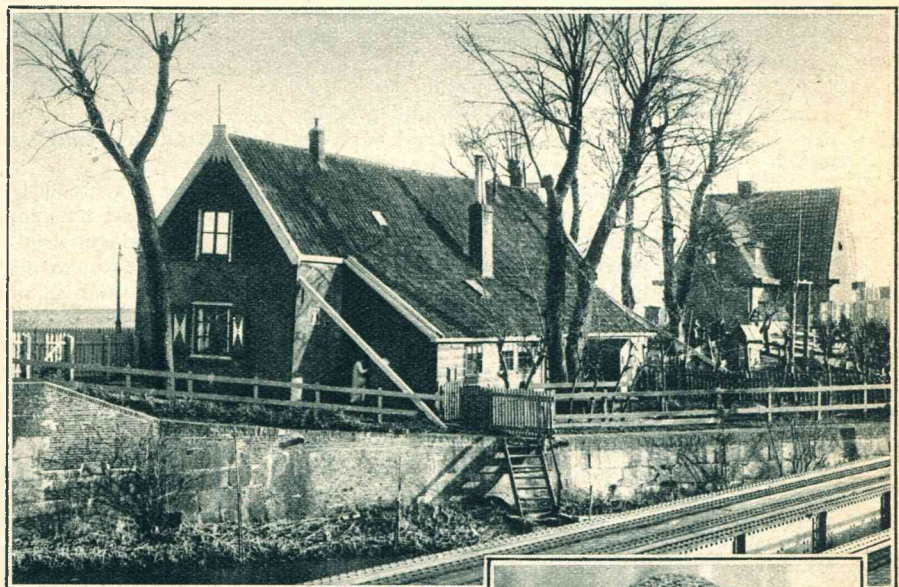
- 1) Alleen in Den Haag en Rotterdam.
- 2) Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Een foto van het bekende „verrolde” huis te Halfweg.

Een aardig plaatje van de pluimveetentoonstelling te Halfweg. Zus met haar bekoord „Poeltje”.

Het echtpaar J. Schoonhoven-van Harteveldt te Alkmaar vierde zijn 40-jarig huwelijksfeest.

Eén, twee . . .

„Ik ben blij u te kunnen zeggen, dat Miss Hilgen nog leeft. Ze bevindt zich hier in Luxor,” zeide ik en keek hem bij die woorden onderzoekend aan.

Zijn gezicht liet ook niet de geringste uitwerking van mijn woorden blijken.

Hij moest ziek wezen, 't was niet anders mogelijk. Of — ik had met mijn spot toen in Cairo den spijker op den kop getikt, en ze hadden hem werkelijk gehypnotiseerd.

„Gaaf u zitten, als 't u blijft,” zei hij vermoeid en wees naar een stoel. „Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken?”

Hij sprak, alsof we ergens in 't oude Europa samenzaten, om over de een of andere onbelangrijke aangelegenheid te praten.

Terwijl ik nog overlegde van welken kant ik een aanval moest doen op die lethargie, werden buiten stemmen vernomen. De eene kende ik.

Het was een vrouwenstem en ze had de uitwerking, dat Timskjöld, de vermoeide, lusteloze, met een ruk opsprong en als geëlectriseerd naar de deur staarde. Ze had verder de uitwerking, dat ik met een paar geruischlooze stappen achter een kamerscherm verdween, dat de waschtafel aan het oog onttrekken moest.

Timskjöld merkte het niet, of lette er niet op. Hij beefde van verwachting.

Terstond daarop kwam Nymet Teridek binnen.

Ze was zeer opgewonden en bleef in de deur een oogenblik staan, om lucht te scheppen. Timskjöld keek haar als een versmachtende aan. Ze deed zichzelf geweld aan, deed de deur achter zich dicht en schoof den grendel ervoor.

Daarna viel ze half flauw in een leuningstoel. Timskjöld snelde op haar toe, viel voor haar op zijn knieën en kuste haar handen.

Ze was te uitgeput om zich los te maken.

De Zweed stamelde onsamenhangende woorden, het waren meer geluiden dan woorden. Hij gedroeg zich als een hond, die zijn geliefde meesters na een lange afwezigheid terugziet.

Mijn aanwezigheid scheen hij totaal vergeten te zijn.

Eindelijk kreeg Nymet Teridek haar zelfbeheersching terug.

„U moet terstond vertrekken,” zeide ze met on-

vaste stem. „Binnen een uur gaat er een trein naar Cairo. Beloof me, dat u dien zult nemen.”

Timskjöld schudde zijn hoofd.

„Ik wil alles doen, wat u wilt, maar ik kan niet alweer van u weg, ik kan eenvoudig niet. Hemel, wat heb ik uitgestaan, sinds ik u niet meer gezien heb! En 't is toch maar een dag geleden. Ik kan niet van u weggaan.”

„U kunt niet blijven,” zei de Egyptische hard. „Ik wil niet, dat u sterft . . . hoort u . . . ik wil niet, dat u sterft. Niemand moet door mij sterven. Dat . . . dat . . . kan ik niet verdragen. U moet naar Cairo, verder nog, naar Europa, ver weg van hier. Uw leven is in gevaar.”

„Ik blijf,” zei Timskjöld met een onnatuurlijk vroolijke uitdrukking. „Ik ben zoo blij, u te zien . . . eindelijk . . . ik blijf.”

Ze was radeloos, stamelde, zocht naar woorden.

„Het helpt immers niets, ik kan het niet dulden, dat u blijft . . . het is uw dood . . . en ik . . . ik . . . ik wil niet, dat er mensen sterven . . . ik wil niet de schuld zijn, dat er mensen sterven . . .”

„U trekt zich mijn dood te veel aan, Madame!” zei ik en kwam te voorschijn.

Nymet Teridek stiet een luide schreeuw uit. Haar oogen werden wijd van schrik, ze beefde over haar heele lichaam.

„Ik leef nog, zooals u ziet. Ik ben geen spook, werkelijk niet. En er zullen voor u door de rechtbank waarschijnlijk verzachtende omstandigheden worden aangenomen, als ik verklaar, dat u over mijn dood berouw hebt gevoeld — dat is alles, wat ik u beloven kan. En nu verzoek ik u om inlichtingen. Zooeven werden we onderbroken. Waar is Miss Hilgen?”

„Hij leeft,” fluisterde zij, „hij leeft . . . werkelijk . . .”

Ze herkreeg met moeite haar zelfbeheersching. „Ik wil spreken,” zei ze. „Ik kan niet meer . . . en zoo is het beter. Al ben ik er ook zeker van, dat . . .”

Ze brak af en greep met haar hand naar haar nek. Haar oogen kregen een zeldzame, luisterende uitdrukking. Haar heele lichaam rilde plotseling.

Een vreeselijk vermoeden deed me met een paar groote passen naar het open raam snellen.

leden omlaag, tilde haar op en legde haar op het bed.

In haar nek, waar ze met de hand naar gegrepen had, was een klein groenig-geel plekje te zien, een etterblaasje, zooals na den steek van een vergiftige vlieg. Dat was alles.

De gedachten stormden door mijn hoofd.

Ik draaide mij om.

De Zweed had een hand tusschen zijn tanden . . . dikke tranen liepen over zijn wangen.

En toen vloog hem plotseling al het bloed weer naar zijn hoofd, hij sprong op, pakte met beide handen de tafel en gooide ze door het raam, dat rinkelend in stukken sprong. De stoelen volgden, daarna de zware marmeren plaat van de waschtafel, tenslotte de waschtafel zelf.

Daarbij brulde Timskjöld als een razende gek, en ik dacht ook werkelijk, dat hij razend gek geworden was. Maar toen hield hij plotseling op — er was ook niet veel meer in de kamer — en haalde diep adem.

Verbaasd zag ik, dat zijn onvaste, suffe blik was verdwenen.

Hij zag er moe uit, uitgeput, maar zijn oogen waren helder, en zijn stem klonk rustig als vroeger, toen hij zei :

„Om 's hemelswil, sir, wat scheelt me toch?”

Ik kwam dichtbij hem.

„Hoe voelt u zich?”

„Goed . . . heel goed . . . maar ontzettend moe. Ik geloof, dat ik te lang geslapen heb. Drommels, wat ziet het er hier uit! En wie heeft . . .”

Zijn blik was op het lijk van Nymet Teridek gevallen. Hij hield een oogenblik op.

„Hoe komt . . . Wie heeft . . .”

„Komt u met mij mee, Timskjöld,” zei ik hartelijk. „Ik moet met u spreken.”

En hij kwam mee, gehoorzaam, verbouwereerd, zonder na te denken. Zoals een mensch soms doet, wanneer hij 's morgens vroeg plotseling wordt gewekt en er terstond iets van hem geëischt wordt.

Het vreeselijke lawaai had een klein opstootje veroorzaakt. Ik kalmeerde kellners, kamermeisjes, gasten, en bracht daarna den hotelier zachtjes op de hoogte van het feit, dat een dame in de kamer van Mr. Timskjöld plotseling aan een hartverlamming gestorven was.

Voor de schade aan het meubilair, die Mr. Timskjöld in zijn opwinding had veroorzaakt, zou hij natuurlijk opkomen.

Daarna gingen we naar den tuin. Daar waren een paar rustige hoekjes, waar rieten banken onder groote, rood en wit gestreepte zonneschermen stonden.

Wij gingen zoo zitten, dat we zelf in de schaduw waren, maar onze omgeving door de verlichting eenigermate konden overzien.

„Wat herinnert u zich het laatst?” vroeg ik dringend.

„Het laatst? Het laatst kreeg ik bezoek. De dame uit de villa achter de groote Nijlbrug, met haar chaperonne, een verschrikkelijk oud wijf, dat ik ergens al eens gezien had... een bruin, gimpeld schepsel, dat mij zonder onderbreking aanstaarde.”

Ik knikte.

„Goed. Bent u sterk genoeg, om de waarheid te hooren, mijnheer Timskjöld?”

Hij keek mij rustig aan.

„Nu moet u me eens in volgorde vertellen, wat voor een stuk hier wordt opgevoerd,” zei hij. „Ik snap er niets van...”

„Voelt u zich sterk genoeg?”

„Lieve hemel... ik ben zoo gezond als een visch, Mr...”

„Norten.”

„Dank u. Waar hebben we elkaar toch leeren kennen? Neemt u me niet kwalijk, maar ik geloof, dat mijn geheugen in den laatsten tijd gewoonweg miserabel wordt...”

„Dat kan ik u hoegenaamd niet kwalijk nemen, waarde vriend. Wij hebben elkaar in Cairo in het Shepheard-hotel leeren kennen, maar toen was u al gehypnotiseerd.”

„Hoe zegt u...”

„Dus in volgorde. Toen Miss Hilgen verdwenen was...”

„Miss Hilgen! Waar...”

„Kalm, kalm! Daar zullen we direct over spreken. Dus... toen Miss Hilgen verdwenen was, bracht het belang van de lui, die haar hadden laten verdwijnen mee, dat de zaak zoo gauw mogelijk gesust werd. U begrijpt, in een groote stad als Cairo kan iemand gemakkelijk verdwijnen, en Mahmoed Bey, de eigenaar van de villa, waarin de ongelukkige gebeurtenis zich had afgespeeld, is een hooge ambtenaar. De eenige rustverstoorder, dien ze te vreezen hadden, was u. En Kelad ben Shorak, uw bruine gids... dus ik.”

„Dus u,” herhaalde hij peinzend. „U... ja juist... hebt u me niet eens verteld, dat u als... als inboorling... of hoe?”

„Zeer juist. Ik heb een half jaar lang voor gids gespeeld. Dus u en Kelad ben Shorak, dat wil zeggen ik, moesten onschadelijk worden gemaakt. De oude Soedannegerin, die toen in de Tsar-geschiedenis de leiding had gehad, probeerde mij te hypnotiseeren. En 't scheelde geen haar of 't was haar gelukt. Ik kon er nog net aan ontsnappen, maar zorgde er vlug voor, om Kelad ben Shorak kwijt te raken en veranderde mezelf terug in mijn Europeaanse gedaante, die aan de brave menschen onbekend was. Nu hadden ze nog alleen met u te maken, en het lukte aan de oude heks, om u te suggereeren, dat u verliefd was op en vol-

komen gehoorzaam aan Nymet Teridek. Nymet Teridek is de dame uit de villa, waar u daareven over sprak...”

„Wat?! Ik zou...”

„Van dat oogenblik af cirkelden al uw gedachten alleen om Nymet Teridek, u was verliefd op haar, u reisde haar hierheen achterna... alles buiten haar was u onverschillig, ook miss Hilgen.”

Waarachtig, hij kreeg een kleur! Deed ook eenige keeren een poging om mij te antwoorden, om te protesteeren.

Maar hij kon geen zin uitbrengen en keek mij tenslotte hulpeloos aan, waarbij hij me herinnerde aan een loggen, goedigen Newfoundlander. Hij was op den weg van den terugkeer naar zichzelf. De dood van Nymet Teridek had hem de suggestie van de oude vrouw doen overwinnen.

„Ik geloof niet eens, dat de Egyptische het prettig vond, u hier te zien,” ging ik voort. „Maar u was door de hypnose niet van haar weg te krijgen. Vanavond weigerde u, haar te verlaten en naar Cairo terug te keeren, toen ze u daarom vroeg.”

„Van dat alles weet ik geen enkel woord,” schreeuwde Timskjöld opgewonden. „Ben ik dan heelemaal gek geworden? Zijn we dan niet meer in Cairo? Ik zou me heel niet verwonderen, als u me vertelde, dat we op de maan zijn!”

„We zijn in Luxor, mijnheer Timskjöld. En het volgende is gebeurd: om erachter te komen, waar ze Miss Hilgen naar toe hadden gesleept, schreef ik aan Nymet Teridek en liet doorschemeren, dat ik tamelijk diep in haar geheimen was doorgedrongen. Ik vroeg om een onderhoud hier in Luxor. Ze kwam ook inderdaad en... had een val voor mij gereed. Een dakabije ramde ons op den Nijl, en ik kreeg een slag op mijn hoofd, die mij verdoofde. Nymet Teridek, die dat had zien gebeuren, hield mij voor dood, vermoord. Dat had een sterke uitwerking op de gevoelige vrouw. Ze voelde zich medeschuldig aan den moord — dat was ze tenslotte ook — raakte haar zelfbeheersching kwijt en liep naar u toe, om u er toe te brengen naar Cairo en vandaar naar Europa terug te keeren. Ze maakte zelfs toespelingen, dat uw leven bedreigd werd. Haar verslagenheid over mijn dood en haar opwinding hadden de verdenking van haar — hoe zal ik zeggen, medesamenzweerders,

haar secte, gaande gemaakt. Ze beluisterden haar gesprek met u en doodden haar door middel van een mij onbekend vergift. Ze maakten zeker gebruik van een heel klein, uit een blaaspijp afgeschoten voorwerp.”

Timskjöld was in vreeselijke opwinding opgesprongen, uitte half luide, onverstaanbare uitroepen en liep met groote passen op en neer, terwijl ik in 't verloop van mijn verhaal voortdurend op de omgeving lette.

Eindelijk stond Timskjöld voor mij stil.

„Wat beteekent eigenlijk die heele geschiedenis?” vroeg hij heftig. „Wat willen die menschen bereiken? Waarom hebben ze Miss Hilgen ontvoerd en waarheen?”

Wie...”

„Ik zal u alles vertellen, wat ik zelf weet. Het betreft hier, naar het schijnt, een secte, die de een of andere merkwaardige godin vereert, aan wie, hoe absurd dat ook klinken moge... heden ten dage nog menschenoffers worden gebracht. Dat zoo iets in Tibet nog voorkomt, wist ik. Maar in Egypte... het klinkt als een slechte mop. Er schijnt echter inderdaad iets dergelijks achter te zitten; ik heb hooren spreken over de „Meesteres der heilige dieren”, over offers, die al gebracht zijn, en die morgen weer gebracht zullen worden, het schijnt, dat het een of ander, dat te maken heeft met Pharaos Seti den eersten, er bij in 't spel is... dat was in elk geval het laatste woord van Nymet Teridek. De man van de Egyptische, Mahmoed Bey, schijnt in de secte een voorname plaats in te nemen en de offerplechtigheid te leiden. Hij eischte van zijn vrouw, dat zij zou zorgen voor een slachtoffer. Zij wilde niet... had gewetensbezwaren en ook angst voor de politie. Toen viel Miss Hilgen in haar handen, die haar jaloezie had opgewekt, omdat ze op dien zelfden dag met Mahmoed Bey door Cairo had gereden. Ze besloot, Miss Hilgen het offer te laten worden en liet haar hier naar Luxor brengen, verpakt in een mummiekist. Mahmoed Bey, die daar geen vermoeden van heeft, maar alleen weet, dat er een offer gevonden is, wordt vandaag uit Alexandrië verwacht, en het schijnt, dat morgen het offer...”

(Wordt voortgezet)

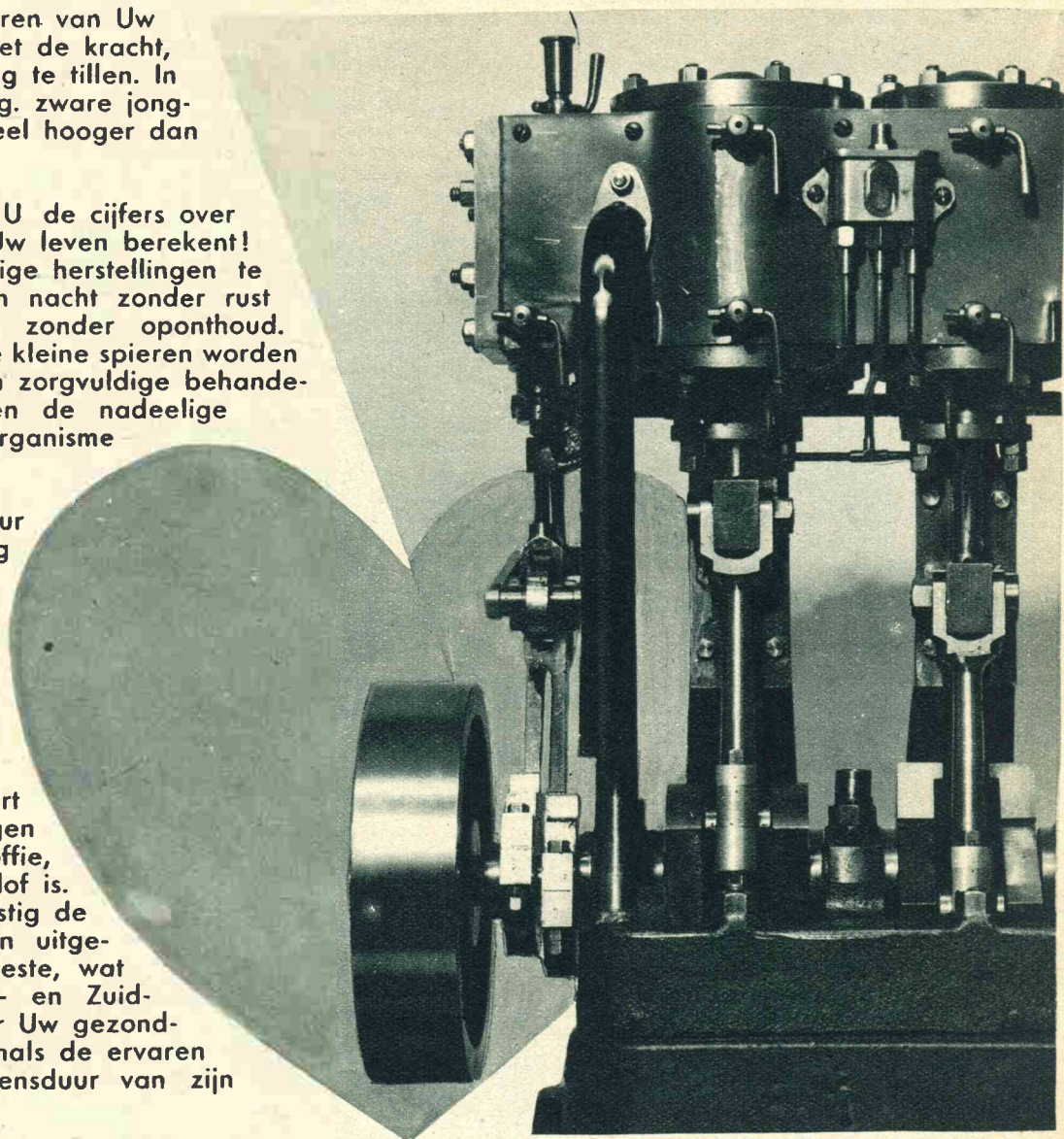
DE MOTOR VAN HET MENSCHELIJK LICHAAM

Uw hart moet elk uur 840 kg. bloed door de aderen van Uw lichaam pompen. Deze prestatie komt overeen met de kracht, noodig om een jongmens van 60 kg. 13 m. hoog te tillen. In 8 uren zou door de kracht van het hart dit 60 kg. zware jongmens 100 m. hoog getild kunnen worden, dus veel hoger dan de Westertoren te Amsterdam.

Wat een geweldige krachtsinspanning, wanneer U de cijfers over een geheel dag, over een jaar, over geheel Uw leven berekent! Een motor kan men tijdelijk stilzetten, om de noodige herstellingen te verrichten; de hartspiers moeten echter dag en nacht zonder rust hun werk verrichten: 60, 70, 80 jaren lang, zonder oponthoud. Het zijn hoge eischen, die aan de functie van deze kleine spiers worden gesteld en het is duidelijk, dat onze hartmotor een zorgvuldige behandeling verdient en beschermd moet worden tegen de nadeelige invloeden, die coffeïnehoudende dranken op het organisme kunnen uitoefenen.

Wanneer de motor van Uw auto voor 100 km. per uur berekend is, dan zult U niet ongestraft dag in dag uit 150 km. kunnen rijden. Zoo gaat het ook met Uw hart. Ook hier mag niet dag in dag uit door prikkelende stoffen, als coffeïne, meer geëischt worden dan onder normale omstandigheden mogelijk is. Waarvoor is trouwens de coffeïne nodig, wanneer deze stof met den smaak en het aroma van Uw kopje koffie niets te maken heeft?

Koffie Hag spaart hart en zenuwen! Hag vrijwaart Uw levensmotor voor ongewenschte prikkelwerkingen en bovendien is het een echte, pittige plantagekoffie, waarover zelfs de meest verweende fijnproever vol lof is. Koffie Hag, gegarandeerd coffeïnevrij overeenkomstig de voorschriften der Nederlandsche Warenwet, is een uitgezochte plantagekoffie van eerste kwaliteit. Het beste, wat de hooggelegen plantages van Java, Centraal- en Zuid-Amerika voortbrengen, is voor Koffie Hag en voor Uw gezondheid juist goed genoeg. Gebruik Koffie Hag, evenals de ervaren automobilist de beste olie gebruikt om den levensduur van zijn motor te verlengen.

Een proefneming kost U niet meer dan 15 cent. Voor dit luttele bedrag kunt U in alle goede kruideniers- en comestibleszaken tijdelijk een proefpakje koopen, welke koop tegelijk recht geeft op deelname aan de Koffie Hag-prijsvraag.

Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS
 (VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)
WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. **WACHT U VOOR NAMAAK** en let op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Radio in Uw huis.

Wat een genot en wat een gemak, tenminste als technische handen Uw inrichting hebben verzorgd. Wij leveren U radio en . . . radio met service! Daarom, voor radio naar

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

Amsterdam, Spui 12, hoek N.Z. Voorburgwal.
 Rotterdam - Arnhem - Breda - Leiden

Verjongt de teint

Scherk
Face
Lotion

Uw huid mag niet moe, onrein of gerimpeld zijn. U gevoelt U dan ook zelf moe, lusteloos en onzeker. Scherk Face Lotion reinigt de huid tot diep in de poriën, verwijdt meesters, prikkelt bloedsomloop en uitademing van de huid. - En paar druppels op een propje watte druppelen, het gezicht meermalen per dag, speciaal 's morgens en 's avonds licht masseerend afwrijven en Uw huid wordt zienderoogen jongder en mooier.

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoeken echter nauwkeurige opgave van adres.

Scherk Face Lotion is slechts echt in origineele flacons met opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK
 BEELIN NEW YORK WEN

Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

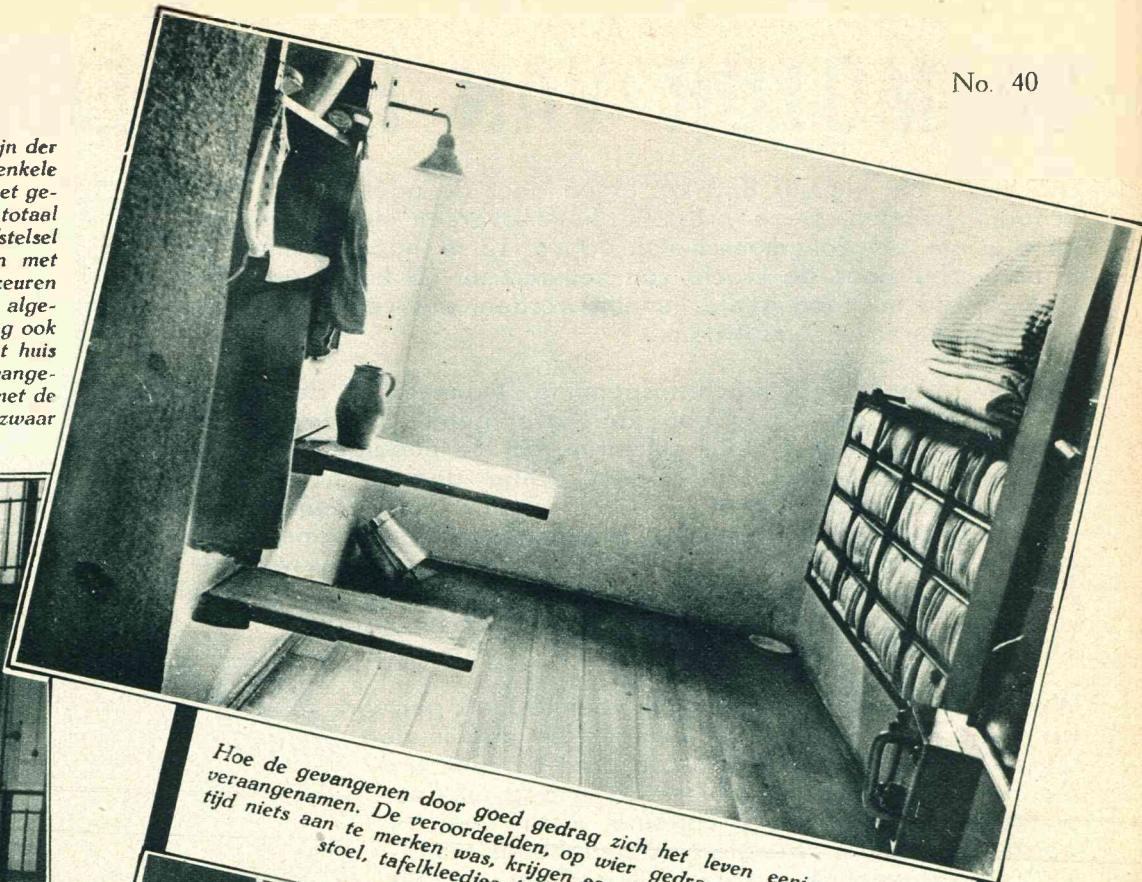
HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amsol**
 Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
 In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
 Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

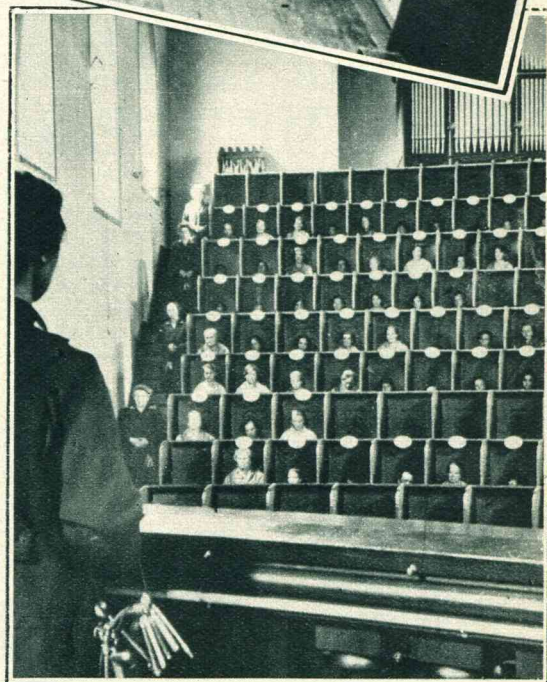
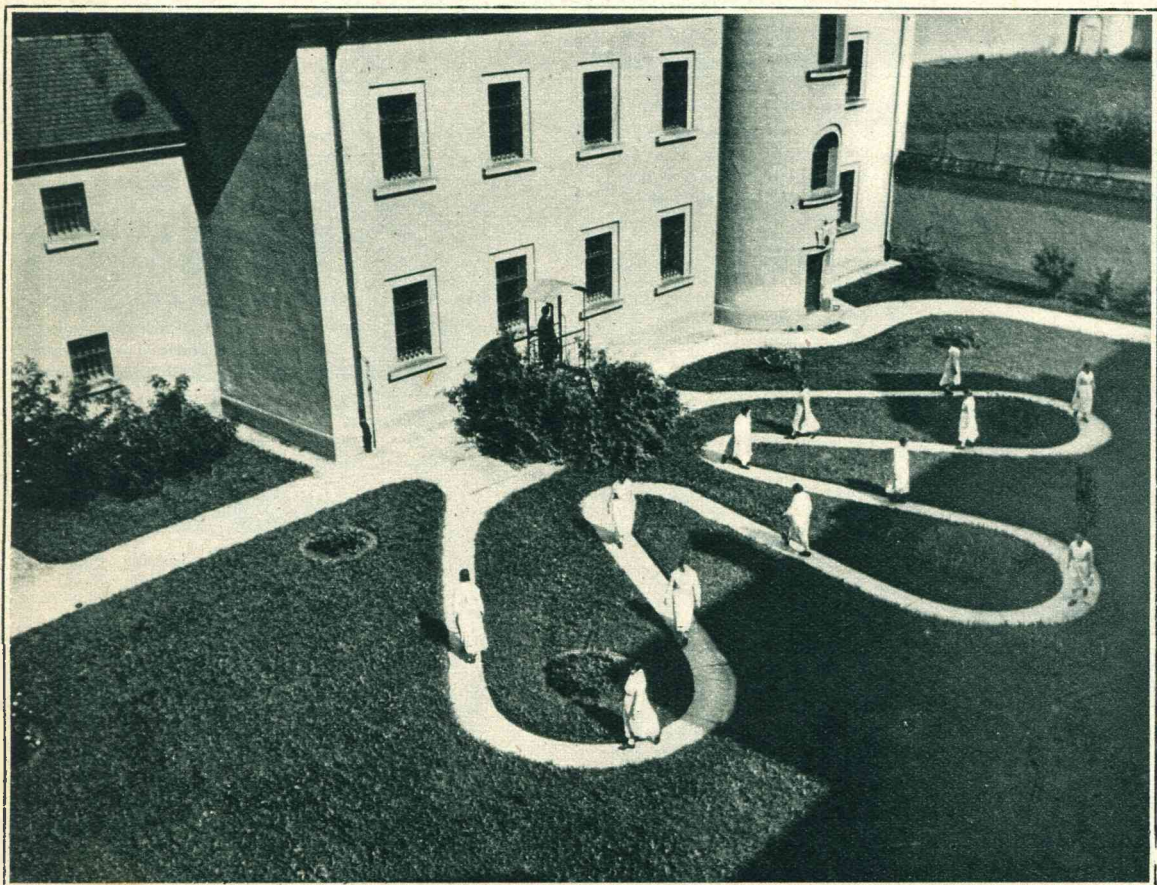
Het huis der stilte. — Onder de hervormingen, welke een gevolg zijn der verandering in denkebeelden en der voortgaande beschaving, zijn er enkele die wel door iedereen toegejuicht worden, omdat daaruit blijkt, dat het gevoel van menselijkheid invloed krijgt op terrein, waar het vroeger totaal onbekend scheen. Daartoe behoorren zeker de veranderingen in 't strafstelsel en het gevangeniswezen. Al zal iedereen het misschien niet eens zijn met alle hervormingen op dit gebied, men zal het in ieder geval goedkeuren dat de onmenselijke methodes van lichamelijke en moreele pijniging algemeen afgekeurd worden, terwijl de gevolgen dier algemeene afkeuring ook daadwerkelijk gevoeld worden. De straf in het huis der stilte, in het huis van tralies en zware muren, de steeds vernederende straf in de gevangenis, waar men zelf niet over tijd, over niets mag beschikken, waar met de veroordeelden alles wordt gedaan, deze straf voelt men altijd nog zwaar en pijnlijk genoeg.

Hoe de gevangenen door goed gedrag zich het leven eenigszins kunnen veraangename. De veroordeelden, op wier gedrag gedurende bepaalde tijd niets aan te merken was, krijgen een cel met een groot raam, een stoel, tafelkleedjes, bloemen, een lampekopje, enz.

HET HUIS DER STILTE

Ook bij de godsdienstoefeningen, evenals op de ontspanningsavonden, vormen de bewoners van het huis der stilte geen gemeenschap; alle veroordeelden zitten van elkaar gescheiden in afgesloten hokjes.

↗ In een Roemeense vrouwengevangenis moeten de veroordeelden, die wegens meened gestraft zijn, dagelijks op de binnenplaats wandelen over een pad, dat aangelegd is in den vorm van drie opgestoken vingers — 'n voortdurende herinnering aan hun misstap.

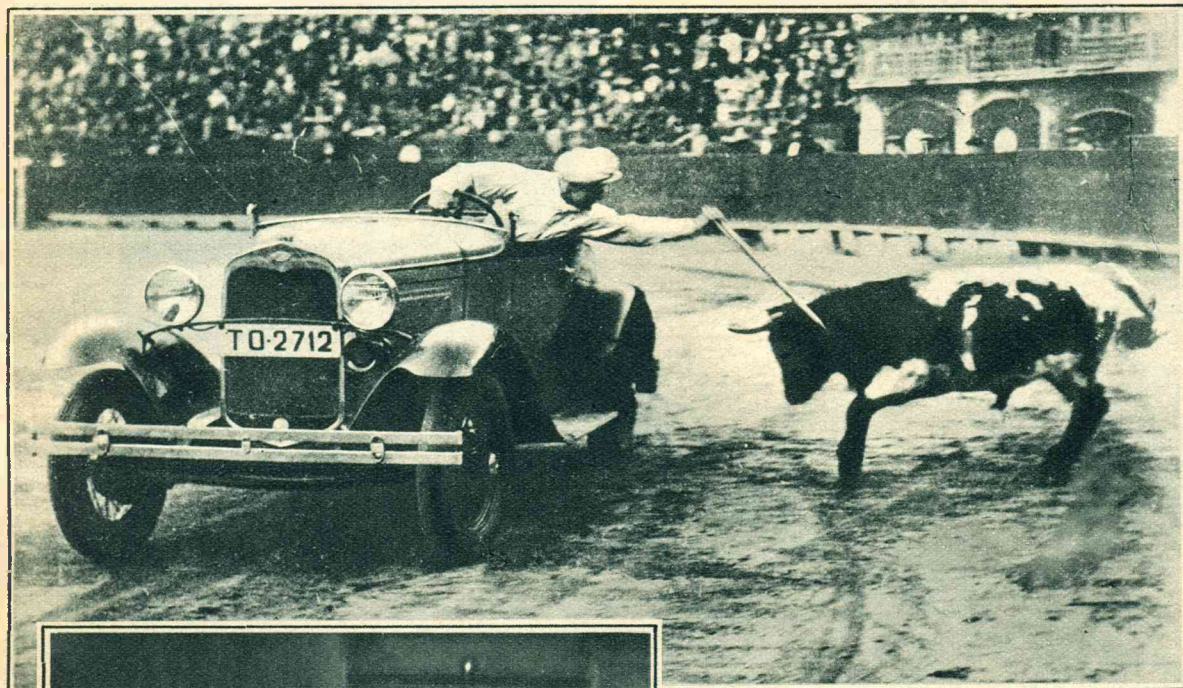
**Verstopping? Vuile maag misschien?
Als niets meer baat, helpt**

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

Een nieuwe sensatie te Valencia: stieren-gevechten per auto. De strijd eindigde met het overrijden van den zwaargewonden stier.

UIT VERRE LANDEN

De Nobelprijsuitreiking te Stockholm. Koning Gustaaf van Zweden reikt den prijs uit aan den Amerikaanschen scheikundige Dr. Langmuir.

De bekende Benedictijner monniken, die een klooster bemenen op den hoogen St. Bernardsberg in Zwitserland en zich verdienstelijk maken door met behulp van hun honden reizigers, die door sneeuwstormen overvallen werden, op te sporen, zullen ook met hetzelfde doel een nederzetting bouwen in Thibet, in Azië. Een der paters met een afgerichten hond.

In het Palais des Sports te Parijs is het jaarlijksche ijskarnaval begonnen. Een jonge dame, gekleed als markies uit den tijd van Lodewijk XIV, fotografeert drie pinguïns.

WINTERHANDEN EN - VOETEN

Dit lastige kwaaltje is vele jaren lang een raadsel gebleven voor de wetenschap.

Pas sinds kort is het bekend dat winterhanden een gevolg zijn van onderhuidse bloedsuurstoringen, veroorzaakt door zwakte der celwanden.

Men moet dus de celwanden sterken en daarvoor is kalk noodig, meer kalk dan het dagelijksch voedsel bevat.

Kalzantabletten bevatten kalk in een zeer goed verteerbaren vorm waardoor deze ook werkelijk door het lichaam wordt opgenomen. De kalk versterkt de celwanden en geneest zodoende den „winter“.

Dr. J. de J., te V., schrijft:

„Ik heb steeds met succes van Kalzan gebruik gemaakt bij winterhanden en -voeten.“

Begin nog heden Kalzan te gebruiken.

Kalzan zal U spoedig van de kwelling van winterhanden en -voeten bevrijden.

KALZAN

Het Kalkvoedsel

In alle Apoth. en Drog. à f1,25 en f2,25 per verp.

Kenmerken van kalktekort in het lichaam zijn:
Winterhanden, aan bederf onderhevig gebit, algemeene zwakte, onregelmatig en pijnlijk verloop der periodieke functies bij vrouwen.

Gratis.

Wij zenden U een monster-tube Kalzan met boekje over de kalktherapie gratis toe. Zond ons deze coupon in open envelop (porto 1½ ct.) toe. **VUL IN:** H 11

Naam:

Adres:

Adresseer:

N.V. A. Wulfing & Co., Oosteinde 1-3, A'dam

KERSTPAKKETTEN

Nieuwe boeken
voor
12 en 45 ct.
per stuk

Zulke mooie boeiende romans zijn nog nooit zóó goedkoop aangeboden... Uit de partij premieboeken kunt U nu zelf een Kerstpakket samenstellen:

5 ingenaaide boeken voor . . . f 0.70
of 10 " " " " . . . - 1.20
5 gebonden in prachtband voor - 2.50
of 10 " " " " " - 4.50

Vul er 8 in, wanneer U er 5 wenscht, of 15 wanneer U er 10 wenscht en stuur het bedrag per postwissel of giro. Bij toezending per post 20 of 30 cent extra.

GENAAID :

2. Het Eiland zonder Geheimen
3. Het Donkere Huis
4. In de Schaduw der Guillotine
5. Mannen van Staal
6. Het Drama in den Vuurtoren
7. Schandaal te Hunterstone
8. De Wreker
9. Asschepoester's Prins
10. Geesten en Spoken in Penruddock
12. Valga's Vertrouwen
13. Hertog of Tuinman
14. Het meisje buiten de muren
15. Gij zult niet doodslaan
16. De Erfgename van den Graaf
17. Belinda kiest haar man
18. Althea's huwelijk
19. Een Jaar van haar Leven
20. De Kasteelvrouwe
21. Het Huis aan den Overkant
22. Het Masker der Liefde
23. In Stille Getrouwd
24. Sylvia vervangt de Vorstin
25. De Hebzucht van Mr. Carton
26. Het Fortuin van Angela Brent
27. Een Meisje uit Duizenden
28. Lady Juliet's Wraak

GEBONDEN :

51. Door den Nevel heen
52. Om Harentwil
54. De Verdwenen Robijn
55. Rosemary Carew
56. De Macht van zijn Geld
57. Het Heilzame Vergift
58. De Secretaris van den Uitvinder
59. De Schoone Getuige
60. Diamantenjacht
62. Meisje uit Montana
63. Het Arme Onderwijzeresje
64. Het Graf in de Woestijn
65. Het Eiland zonder Geheimen
66. Een Ontmoeting onder Zee
67. De Vreemde Boodschap
68. Het Donkere Huis
70. Simeon Hex' Ondergang
71. Het Drama in den Vuurtoren
72. Schandaal te Hunterstone
73. De Wreker
74. Asschepoester's Prins
75. Voortvluchtig
76. Geesten en Spoken in Penruddock
77. S. O. S.
79. Valga's Vertrouwen
80. Gij zult niet doodslaan
81. De Erfgename van den Graaf
82. Belinda kiest haar man
83. Althea's Huwelijk
84. Een Jaar van haar Leven
85. De Kasteelvrouwe
86. Het Huis aan den Overkant
87. Het Masker der Liefde
88. In Stille Getrouwd
89. Sylvia vervangt de Vorstin
90. De Hebzucht van Mr. Carton
91. Het Fortuin van Angela Brent
92. Een Meisje uit Duizenden
93. Lady Juliet's Wraak

Ondergeteekende

Adres

verzoekt te zenden per agent of per post een pakket van

- a. 5 ingenaaide romans voor 70 cent; c. 5 ingebonden romans voor f 2.50;
b. 10 ingenaaide romans voor f 1.20; d. 10 ingebonden romans voor f 4.50.

S.v.p. doorhalen wat niet verlangd wordt. - Titels niet opgeven, nummers is voldoende.

Nrs.